

മഹാഭാരതത്തിലെ

കുണ്ഠൻ

ഗുണമല. മഹാഭാരതം

കെ. എസ്. ഉണ്ണി,

എ. ടി. (പ്രൊഫീഷർ) എസ്. ജി. ജി. എസ്.

മഹാഭാരത രസികൻ.
കണ്ണൻ.

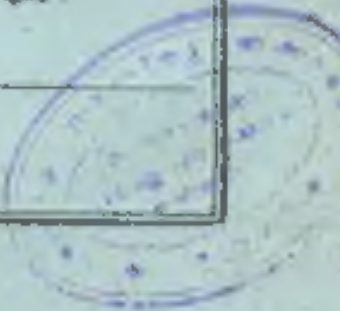
ഗ്രന്ഥകർതാവ്:

കെ. എസ്. ഉണ്ണി,

ജി. എ. (പാലക്കാട്) - ഹൈ. സ്കൂൾ. ഇ. എസ്.

മഹാഭാരത രസികൻ
കണ്ണൻ
എസ്. ഉണ്ണി
പാലക്കാട്

വില 8 അണ്ണ.

Pr -
51

മഹാഭാരതത്തിലെ
കണ്ണൻ.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:

കെ. എസ്. ഉണ്ണി,

ബി. എ. (വിജ്ഞാപനം) കോളേജ്, തിരുനെൽവേലൂ.

1099

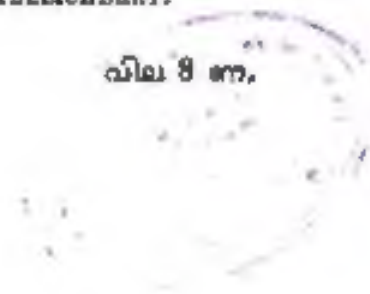
500 COPIES.

(All rights reserved)

PRINTED AND PUBLISHED BY G. K. DAMODARAN
AT THE VIDYA VELAMAM PRESS, TELLICHERRY.

Price 8 as

വില 8 അ.

“ഇല്ലാമാലരതി ഭക്താ
നന്മ ദൈവൻ മോക്ഷ
സ്വയൽപ്രമാണം കരുത
മോക്ഷസ്തവൈതരത.”

(മഹാഭാരതം)

പ്രസ്താവന

ഭാരതകഥാപാത്രങ്ങളെ പറ്റി ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ അന്യർമുമ്പായി ഒരു വാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാവചത്തെ പല വിധത്തിലും നിരൂപണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. കവിയുടെ ഉദ്ദേശം ഇന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി, ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിരൂപണംചെയ്യുന്ന ഗ്രന്ഥം എത്രമാത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതു സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന നിരൂപണരീതിയാണ്. കവിയുടെ ഉദ്ദേശംതന്നെ എത്രമാത്രം യോഗ്യതപ്പെടുത്താമെന്നു പരീക്ഷിക്കുകയും, നിരൂപണഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥയും കഥാപാത്രങ്ങളും ആ ഉദ്ദേശമനുസരിച്ചു യോഗ്യതയുള്ളവകൾ നൽകുന്നുവെന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതു, കഥാപാത്രങ്ങളെ നിരൂപണരീതിയാണ്. കവിയുടെ മനോഗതികളെയും ഉദ്ദേശത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തെ ചോദ്യങ്ങളെയും സാമൂഹിക ധർമ്മങ്ങളെയും സ്വീകരിച്ചു, അയതുപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥയും കഥാപാത്രങ്ങളും എത്രമാത്രം വിശിഷ്ടങ്ങളാണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതും ഒരു നിരൂപണരീതി തന്നെ. ചരിത്രസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പ്രാചീനകവിതകളെയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഏതതുലിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളുടെ വാസ്തവത്തെയും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ

തടെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ സത്യത്തെയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനു ചരിത്രസംബന്ധമായ നിരൂപണം (Historical criticism) മേന്മ പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾക്കു പുറമെ കവിതാലക്ഷണങ്ങളെ മാത്രം ആസ്പദിച്ചു അവതാരം, ആശയം, രസം ആദിയായ കവിതാവിഭൂതികൾ ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉള്ളതു എത്രമാത്രം വിശിഷ്ടങ്ങളാണെന്ന മാത്രവും പരിശോധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ പലവിധം നിരൂപണം ചെയ്തുവരുന്നതിനുള്ളിൽ ഞാൻ ഇവിടെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത് കവിയുടെ മനോഗതികളെയും, ഉദ്ദേശങ്ങളെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവകാലത്തെ ലോകനടവഴികളെയും സാമൂഹിക ധർമ്മങ്ങളെയും, സ്വീകരിച്ചു, ആയതുപ്രകാരം ഭാരതത്തിലുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ യോഗ്യതാ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ളതാകുന്നു. അതിനാലാണ് ഭാരതകഥ നടന്നതോ അല്ലാത്തതോ എന്നും ഭാരതകർത്താവു വ്യാസനോ മറ്റു വല്ലവരുമോ എന്നും അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ധർമ്മങ്ങൾ സ്വീകാര്യമായോ അല്ലയോ എന്നും മറ്റുമുള്ള വിവാദവിഷയങ്ങളെ പറ്റി ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു. എന്ത മാത്രമല്ല, ഭാരതത്തിൽ ഘോഷിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണപ്രശംസ, ക്ഷാത്രധർമ്മം, വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം, എന്നിതുകളെ അതുപോലെതന്നെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങൾ എത്രമാത്രം അതുകൾക്കു അനുസരിക്കുന്നവകളാണെന്ന മാത്രമാണ് ഇവിടെ നിരൂപണം ചെയ്തത്.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ. അല്ലാതെ നവീനഗർഭതത്വങ്ങളെ ആസ്പദിച്ച നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ല. കവിയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളെയും ഗർഭഭാഷാധാരങ്ങളെയും മറ്റും സ്പഷ്ടമാക്കിത്തന്നുപ്രകാരം കഥാപാത്രങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നത് കണക്കാക്കുന്നത് ശരിയായ നിരൂപണം എന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു, അദ്ദേഹത്തെ അവതാരപുരുഷനാണെന്നു ആദ്യമെന്തെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടല്ല. കാര്യം അവതാരപുരുഷനാണെന്നു അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ വിശിഷ്ടതകൾ കൊണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കൊണ്ടും ആണല്ലോ നാമനുമാനിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ ഒരുവൻ അവതാരപുരുഷനാണെന്നു കരുതി പിന്നീടുള്ള അവന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളെയും ന്യായീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കർത്താവിന്റെ ദുഷ്ടതയല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെയൊരു കർമ്മം ചെയ്തിരിക്കുന്നതാണ്. പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം തെളിയുന്നതല്ലാതെ ആ പ്രവൃത്തികളെ തന്നെ അവന്റെ സ്വഭാവം കൊണ്ടു സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ഏറ്റവും വിഡ്ഢിത്വമാണെന്നതാണ്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ അവതാരപുരുഷനാണെന്നു ആദ്യമെന്തെന്നു സങ്കല്പിച്ചു അതുപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഒരു പക്ഷെ ആയതു കർത്താവിന്റെ ഇതിലധികം സമാധാനം കണ്ടുവെന്നുവരിക. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഒരു അവതാരപുരുഷനായിത്തന്നെ വന്നുത്തന്നുവെന്നുള്ള വരിൽ തന്നെ തിരുവേലം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിഷ്പന്നംമാരതത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ദുഷ്ടമായ നാദികൾക്കു കടുത്തന്നെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ബലവാനായ ബന്ധുർവന്നല്ലാതെ ഒരു അവതാരപുരുഷനെന്നറിവയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനെ യുധിഷ്ഠിരാൻ കരുതിയിരുന്നതൊ എന്നു അവർ അതിവൃദ്ധ നവദികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ബലമായി ശരിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അക്കാലത്തുള്ള വർത്തനെന്ന ഈ വിധം ശരിക്കു സമ്മർദ്ദം ശ്രീകൃഷ്ണനെ അവതാരപുരുഷനായി കണ്ടുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ സ്തായികരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കടുത്തന്നെ യുക്തമാവുന്നതല്ല.

ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ഭാരതകഥാപാരമ്പര്യത്തിൽ എല്ലാവരെയും ഭയപാലം പൂർണ്ണമായി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടില്ല. കണ്ണനെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും പല തരത്തിലാണെങ്കിലും ഉള്ളതായി അറിയുന്നതിനാൽ ആയതിനെ നീക്കം ചെയ്തെടുത്തു. 'കൃഷ്ണൻ' ഇതിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം. മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റി അതൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാതെ കണ്ണനെ മാത്രം വിശ്ലേഷിക്കുന്നതായാൽ ആയത് പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുള്ളതല്ല. കരുണാകരന്റെയും അല്ലാത്തതും ഇതിൽ പ്രസ്താവിക്കാണി വന്നതാണ്.

ഈ പ്രബന്ധത്തെ ഈ വിധം ബഹുജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിനായി എന്നെ പലവിധേന സഹായിച്ചിട്ടുള്ള മാനുഷന്മാരെ ഏകദേശം നന്ദി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അവസാനിക്കുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ ആയതിന്നു ഞാൻ ഇവിടെ തുടരുന്നതും ഇല്ല.

1099 മീനം 6-ാം-നം

ഗുണകർത്താവ്.

മഹാഭാരതത്തിലെ കണ്ഠൻ.

1. പാണ്ഡവപക്ഷം.

ഭാരതീയർ അഞ്ചാംവേദമായി കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു തത്വമെന്നത് മഹാഭാരതമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തെയാണല്ലോ. ഈ ഗ്രന്ഥം ലോകത്തിലുള്ള മറ്റു മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ വിശിഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർജ്ജുനന്റെ നല്ലൊരു പരമമായ പരമമായതാണ്. നടുവിൽ ഒരു കൈയും ഇരുപടയ്ക്ക് ഭാരം മാണിക്കുമ്പോൾ, ചുറ്റും അനവധി പാലികകളും ചേർത്ത് നിർമ്മിച്ചതായ ഒരു മോതിരം എങ്ങനെ മറ്റു മോതിരങ്ങളേക്കാൾ ശോഭിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ ഗോവർദ്ധിതം, വദ്യവോക്ത്രം, മീഷ്ടാപരേതം എന്നിവകൾ കൂടാതെ അനവധി സൂക്ഷ്മതയോടെ കൂടിചേർന്നിരിക്കുന്ന മോതിരം എങ്ങനെ മറ്റുഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു പദവിയെ പ്രാപിക്കാതിരിക്കും? ഇവകളിൽ എല്ലാറ്റിനേക്കാൾ ഉന്നതമായ പദം സൂക്ഷ്മതയോടെ ഉന്നതമായ പദം ഉന്നതമായതായിട്ടുണ്ട്.

പ്രാസംഗികമായിട്ടാണ് ഭാരതം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ പ്രാസംഗികതയോടൊന്നിച്ച് വേദാന്തിയോ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോകാം.

ജൈവദത്തമായ യഹൂദ്യർ കവിതാവാസനയും അദ്വൈതജ്ഞാനമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു ആ ഗ്രന്ഥത്തെന്നു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ടു. മഹാഭാരതത്തിലെ വിഷയം വാസ്തവമായി നന്നേയോ അല്ലാത്തതോ ആയിരിക്കട്ടെ. അതിലെ കഥാപുരുഷന്മാരെ മനുഷ്യമൃഗജന്മത്തിലെ നികൃഷ്ടജാതി കവിബ്രഹ്മപ്പുരുഷനിയ്യോ അല്ലയോ എന്നും നമുക്കു ഈ അവസരത്തിൽ വിവേചിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം നമുക്കു ഒരു ഭൂമിയിൽ പോകത്തക്കതും അതിലേ നിവാസികളായും, അവരുടെ ചരിത്രം നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അതിനാൽ ഈ ഏതു മനുഷ്യനായും ആഹ്ലാദപ്പെടുന്നതിന്നു സാക്ഷ്യമുള്ളതാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടേറെക്കൂടി അന്യായമില്ല.

ഹിന്ദുക്കൾ ഒരു വേദഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിൽ ഇക്കിന്നു നല്ലവരുന്ന പുസ്തകമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ വിവേകബുദ്ധി പരമമായതെന്നുള്ളതും അതിന്റെ വലുത്തായതും കഥാസാഹിത്യത്തിലുമു, പാശ്ചാത്യത്തിലുമു കവിപ്രശസ്തിപ്രദമുള്ള നായകൻ മഹാപുരുഷനായ ഏതു മനുഷ്യനെന്നതാണ് ചെല്ലാമിപ്പോരുന്നത്! ഏതു ബുദ്ധിയെയാണ് ആവർത്തിക്കാനിരിക്കുന്നത്! ഏതൊരു ധർമ്മത്തെയാണ് അത്ഭുതപരതന്നുമാക്കത്തക്കത്! എന്നാൽ സാധാരണയായി ഈ ഗ്രന്ഥം പാരായണം ചെയ്യുവാനവർ ഇതിന്റെ വിശിഷ്ടതയാൽ പരവശനായിട്ടൊ, അതിലുടനീയവേദാന്തതത്വങ്ങളാൽ അഭിമുഖമാകപ്പെട്ടു.

ഉണ്ടോ, അതല്ലാ ഭൂമിതപ്പുവിധാസമെന്നുകരുതി അതു
 കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭേദത്തിൽ പരസ്യംനോരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ
 അതോ ഇത് വായിച്ചറിഞ്ഞു വിശ്വചാറാശങ്കിതയാകുക
 മിഥ്യയാണെന്നുള്ള ക്ഷമാവശ്യം ഇല്ലാത്തവരായിട്ടുണ്ടോ
 എങ്ങിനെയാവാംവം വേണ്ടതല്ല, ഇതിലടങ്ങിയ കവിതാ
 ഗുണഭേദവും, സാക്ഷാൽ പരമാസനാനുഭൂതി അതിശ
 യിപ്പിക്കുന്ന പ്രാപ്തമാണെന്നുവേണ്ടതും, ഏതാ അത്രയും
 നീ പ്രശംസിച്ചുവെന്നതാവികാണുന്നതു അദ്ധ്യക്ഷ
 ക്കുമാരന്റെ കാണാവുന്ന പ്രകടിപ്പിച്ചതായ ചില അ
 ലിപ്താശങ്കകളാലും മാത്രമല്ല സമീപം കാണാത്തതിനാലാ
 പ്പോന്നതു അപരന്റെ വന്നാലുപദേശകാർത്ഥം സപ
 തന്ത്രമായി എന്റെ മുമ്പിൽ അന്നു ചിട്ടപ്പെട്ട ചില അ
 ലിപ്താശങ്കകളെല്ലാം സമാശ്വസി സമർത്ഥമായി വി
 താകണമെന്നു കരുതിട്ടു മാത്രമാണു ഞാൻ ഇങ്ങിനെ
 ഒന്നിന്ന് ചാർച്ചപ്പെട്ടത്. ഹോശോമാർ ഇതിനെ ച
 തിക്കെന്നുകരുതി തല്ലുന്നതായാലും എന്തിന്നു മാർത്തന്ദ
 അഭിനേതാവകാശമുള്ള. അതിനോടി സഹൃദയരും അ
 നവേഷണത്തിലും ദേദം സാതസനായി നരകം അനുഭ
 വിക്കുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ഹോമന്റെ തത്വ
 പരമം അന്നുമാണ് ഞാൻ അനുകരണാർ വിചാരിക്കു
 ന്നത്

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ അന്നവധി കഥാപാത്രങ്ങളു
 ള്ളതിൽ ഐഹ്വമെന്നും അശങ്കിതം വിശ്വസിക്കുന്നതെന്നു
 കരുതി ചൂണ്ടിച്ചുവെന്നത് ക്ഷാത്രധർമ്മത്തെ സമാധാന

തോട്ടം, സഹോദരന്മാർവേണ്ടി എന്ന തഴികഴിവോടും, എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ മാതൃലക്ഷ്മിയിലുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുംകൂടി വരുതിപറന്ന യുധിഷ്ഠിരനെയാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെപറയുമ്പോൾ തെവകക്ഷ ചിഹ്നം എന്നെ ശങ്കാഭിമോഹിതനാക്കും. അതിന്ന് മുമ്പാകെ വായനക്കാർക്ക് എന്തിനൊരുപേക്ഷയുണ്ട്. കോരൂഡത്തമെന്നു പറയുന്നത്, ഏതുവിധത്തിൽ നിശ്ചയിക്കണമെന്നായാലും ശാശ്വതമായി ഒരു ജാതിക്കു, അതായതു ക്ഷത്രിയജാതിക്കു പോതുവൽ ബാധകമാകുന്ന ഒരു നവവർഗ്ഗം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതോടുകൂടിയതായാണോ സെലക്ട് ചെയ്തവർക്കു പറ്റിയെന്നു നോക്കുന്നതു വാസ്തവത്തെ പ്രതികരിക്കാത്തതെന്നു കാണാം.

യുധിഷ്ഠിരൻ കോരൂഡത്തമെന്നായിത്തന്നെപ്പോയിത്തന്നിരിക്കുവാൻ കാര്യമില്ലെന്നു കാണിച്ചിരുന്ന മാതൃലക്ഷ്മി ആഗ്രഹപരമാത്മനിന്നുശേഷം ഏതുകൊണ്ടു വീണ്ടെടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല! ശത്രുക്കളോടു ചേർന്നുവന്നുള്ള ശക്തി പോരാത്തതുകൊണ്ടോ അല്ല, അവസരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ഉള്ളതാണ് എന്നു പറയുന്നവെങ്കിൽ ഒരു ചക്ഷുഃശക്തിയെ ക്ഷൗരപ്രയോജനം കരുതാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ തന്റെ ഓർപ്പയെ ചുറ്റുകൂടി അവസരത്തിൽ ഉദ്യോഗനേപ്രകൃതിനായ ദുഷ്ടാസനൻ നഗ്നയാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കണ്ടുവന്നത് ഒരു ക്ഷത്രിയനെന്നുവേണ്ട ഒരു ചുരുക്കവും അറിയോളമായ പ്രവൃത്തിയല്ലെന്നു തീർത്ത് പറയാവുന്നതാണ്. കണ്ണൻ തേവിക്കുന്നതു നോക്കുക.

“ഏതൊക്കെ ജനനംകൊണ്ടുകാളും
 പരാക്രമവും വീര്യവും ചാണുചുരുന്തും
 മൂർത്തികൾക്കിടയിൽ ഉണ്ണുവാൻ

ചാണുചിരപണയംവെച്ചവർ ചാൻ പുകുചാട്ടും
 അതും പോകട്ടെ. വിമാർഗ്ഗഹരതതികിൽനിന്നു സമി
 രംഭംബിപ്പന്ന കിടകാധിരക്ഷപവും, സാരമല്ലെന്നു കരു
 തത്തരംതോ അല്ലെങ്കിൽ വല്ല ചാട്ടുറ ഒഴിവകളും പര
 ത്തെ തള്ളാവുന്നതുതന്നെയോ എന്നും നിന്ദിക്കുക. ഐ
 ന്നാൽ യുദ്ധാവസരങ്ങൾ ക്ഷത്രാരുൾപോന്നു കളങ്കമില്ലാ
 മതായ നവെങ്കിയോ സാഞ്ചാട്ടുപമാർഗ്ഗമാകുമെന്നതോ
 മാത്രമാണോ നാം യുദ്ധിച്ചിട്ടുവെന്ന് കണ്ടുവരുന്നതിനു
 രൂപകത്തെയുള്ള ഭീഷ്മരും ദ്രോണരും ചെയ്താനു
 തിച്ച് അറുതെ വരോചാരം പറഞ്ഞുതരണമെന്ന
 ചോദ്യമുള്ളതും ക്ഷത്ര ഭവിയുദ്ധരക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്നതാണ്.
 ഏതൊക്കെ യുദ്ധിച്ചാൽ ക്ഷത്ര പദമുണ്ടാകാൻ മൂർത്തി
 കളെന്നാണെന്നു സമർത്ഥംകൊണ്ടുനോക്കട്ടെ!

മാതൃശിഷ്യൻ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടാണോ ഇങ്ങനെ
 കേന്ദ്രമിടവെച്ചുവെച്ചതായിട്ട്! മഹാമഹനായ കണ്ണനെ
 യുദ്ധോദ്യമത്തിൽ തെരുവായലം ചെയ്യണമെന്ന ചെട്ടിമോ
 രുചോദിച്ചതും തെരുവായലത്തിന്നു ചേർന്നു ധർമ്മം
 നോക്കി അതെല്ലാവിന്നും ചുറക്കു യുദ്ധാവസാനത്തിൽ
 തന്റെ മുമ്പിൽവെച്ച് ഭീഷ്മനെന്നൊക്കെ ഭയപ്പെടുന്ന
 നെ അധർമ്മമായി വീഴ്ത്തിയതിന്നുശേഷം ആ തോറു
 യിന്നു പരോളിയുടെ നവൽ ഭീഷ്മൻ ചവറ്റിയപ്പോൾ യാ

കേരളത്തിൽ ഈ വാസ്തുവിദ്യ വെളിച്ചം കാണുന്നത് ഏകദേശം 1950-ൽ ആണ്. അക്കാലത്ത് അന്നത്തെ സർക്കാർ ഓഫീസുകളിൽ ഈ വാസ്തുവിദ്യ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. അക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽ ഈ വാസ്തുവിദ്യ വെളിച്ചം കാണുന്നത് ഏകദേശം 1950-ൽ ആണ്.

[illegible]

൧൭. രണ്ടു പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളും കൈയിൽ പ്രധാന
 അംഗങ്ങളല്ലെന്നും കവി അവരെ അങ്ങനെയോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നും
 കാരണം കാട്ടിക്കൊണ്ടു ഏതെന്നും അറിവുണ്ട് സർവ്വീ.

ജ്ഞാനമാണെന്നു. എന്തുകൊണ്ടു അയാൾ സത്യബ്രഹ്മത്തിനു
 ദൈവമിതെന്നുപോയിപ്പറയുകയും ചെയ്തു. നമുക്കു തൽക്കാലം എ
 ലുപ്തമാക്കേണ്ടുന്ന എളുപ്പമില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളെത്തന്നെ
 യി അയാളുടെ യാത്രയാണു പ്രസ്തുതങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്ന
 തായും കാണുന്നില്ല. ധർമ്മപുത്രരുടെയോ മറ്റു മറ്റു സ
 മോദനന്മാരുടെയോ അപമാനങ്ങൾക്കു അനുസരിക്കുന്ന
 തായും അവരുടെ പ്രസ്തുതങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതായും
 മറ്റുമാണ് നാം ഇവരെ കണ്ടു തന്നത്. അതിനാൽ
 അവർ നാമെതിരെ വന്നുവന്നുവെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതാ
 യി വിചാരിച്ചാൽ തരമില്ല. അങ്ങനെയൊരിക്കലും അവരെ
 ചാനിപ്പുണ്ണാലിപ്പോലും ചാനുന്നതും അനുചിതമായിരിക്ക
 മെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയാണു്. അതിനേക്കാൾ മേലും അവ
 ർ ധർമ്മന്മാരും ഗുണവാന്മാരുമാണെന്നു ചായേണമു്.

ഇനി നമുക്കു കേരളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന
 തിന്നു മുമ്പായി അതുകൂടാകയാലു മറ്റു ചില നായക
 തരം വർഗ്ഗങ്ങളു നാം മോക്ഷത്തിൽ ഉപദേശഗ്രഹണത്തിന്നും
 ധർമ്മമാചരണത്തിന്നുംവേണ്ടി അവതരിച്ചു വിഷ്ണുവിന്റെ
 അംഗമെന്നു കരുതി "ആരാധിച്ചുവരുന്നവരും, വേദാന്ത
 മായ ഭഗവൽഗീതയുടെ ഉപദേശവും ആയ സാക്ഷാൽ
 ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റി തന്നെ അല്പം വിചിന്തനം ചെയ്യാം.

ചാണഡവകുരുപരുഷമാണ് മഹാഭാരതത്തിലെ
 കഥാവിഷയമെന്ന് വരികിലും, കഥാപാത്രമായിട്ടു നോ
 കുന്നതായാൽ കഥാപ്രാണനായിരിക്കുന്നതു്, യാദവവം
 ശത്തിൽ ചിറന്നു വളന്നു അജ്ഞാതസഖാവാായിരിക്കുന്ന

കൃഷ്ണനാണെന്ന് ഏവനും സമ്മതിക്കാത്ത നിവൃത്തിയിലും കൃഷ്ണനോടിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ഭാരതചരിത്രം പ്രാണനില്പാത്ത മോകംമോചക നിരോധിതമാകുന്നതാണ്. സമുദായത്താലായ മഗഭീഷമന്തർവ്വഭാരതകർമ്മ ഏതുവിധം ഇവ മോകത്തിൽ പരിവർത്തിക്കുന്നതോ കരുവിധം തന്നെ ഒരു അമൃതശക്തിയുടേതാവാമെന്ന് കൃഷ്ണന്റെ ആത്മകർമ്മം ഉപദേശങ്ങളും മോക്ഷാവാഗ്ദാനം വിശുദ്ധ കൃതകളും ഭാരതഭാരതത്തിലും പരിവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടാണ് നാം കാണുന്നത്. കാഴ്ചയിൽ വിശ്വതകൾക്കുള്ള ഒരു തെന്തിന്റെ മൃഗവർണ്ണ പ്രകൃതിയിലേ പല സംഭവങ്ങളിലും മിന്നിട സൂക്ഷ്മമായ ആത്മോപനിഷത്തു മഹാമഹി സമുദായ മന്തർവ്വ ചലിതവർണ്ണപ്രദേശവും കലാശിരയിലും പല നാളെ ഇവ വർണ്ണപ്രദേശങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭാരതകൃഷ്ണന്റെ ചലിതവർണ്ണപ്രദേശം വിശ്വതകളെക്കൊണ്ട്, സാഹസ്യവർണ്ണയിൽ തോന്നാമോചകങ്ങളും ഗാഢമഹിതവൽ മഹാ അമൃതവർണ്ണകളായിത്തന്നെ പരിവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. മഹാമഹിതവർണ്ണപ്രകൃതിവിശ്വതകൾക്കും മറ്റും ഉൽഭവകത്താലായ ആ ചലിതവർണ്ണത്തിൽ ഏതുവിധം വിശ്വതകളായി നിൽക്കുന്നതായി ഇതുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുന്നതാകാതെ ഒരു ഉന്നതവർണ്ണയിൽ തന്നെ ആത്മകർമ്മമായി വിവർണ്ണവർണ്ണതോ, അമൃതവിധം തന്നെ ഭാരതകൃഷ്ണനും ഭാരതപ്രദേശത്തിലും കർമ്മങ്ങളാൽ മണ്ഡിതനാകാതെ മഹാമഹിതം നില്പാത്തതും മണ്ഡിതവർണ്ണയിൽ കാണുന്നതാകാതെ മഹാമഹിതവർണ്ണതോ, മഹാമഹിതവർണ്ണതോ

സുസാമ്യങ്ങളെല്ലാത്ത ഇരവിധം അതിശയശക്തികളുടെ ഇരിപ്പിലായ കൃഷ്ണനെ ഒരു അസാമാന്യപുരുഷനെന്നോ മൈവാവതാരമെന്നോ മനസ്സാർ കരുതിവരുന്നതിൽ ഭൂതം തന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടവൻ അഹങ്കാരമില്ല. ആത്മീയതയിൽ ഉൽഭവശാക്തീകനായ നാസ്തരികപരമേശ്വരൻ റായ് അഷ്ടസംഗീകളെത്തന്നെ ഇരശപരസാദൃശ്യം വെച്ചപ്പോൾ കൃഷ്ണനെ മറ്റൊരുവകയിൽ കലാപറുന്നതുപോലെ പ്രാചീനകന്യാരുടെ സ്തുതിമന്ത്രയിൽ ചിലപ്പോൾ കൃഷ്ണകമ്മന്ദിരം അധർമ്മപുരുഷനെന്നവകളാണെന്നും, വിശിഷ്ടപാരമേശ്വരൻ സാമാന്യമായ റായ് മന്ദിരം കിമേഴ്ത്തുതി പരിശോധിക്കാവുന്നതുപോലെ അവരുടെകൂട്ടങ്ങളെ ഉദ്ദേശിക്കുകയും, ധർമ്മശാക്തീകനും, പ്രാചീനകന്യാശ്വരപരങ്ങളെക്കലാപറും ചരിത്രശാക്തീകനായും കൃഷ്ണനെ വിഷ്ണുജനനായ അപരാമർദ്ദനായി നാം അദ്വൈതത്തിൽ കലാപറുന്നതുപോലെ പരിശോധിക്കേണ്ടുന്ന ആത്മീയ അന്തിമ അദ്വൈതത്തെ അവതാരമായി വകൾക്കുന്നവനും വിഷ്ണുജനനായ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കാം. മറ്റൊരു കലാപരമേശ്വരൻ, പ്രധാനപരമായ കൃഷ്ണനെ, ഭാഗ്യശക്തിയെ ഒരു മഹാൻ, അപ്രകൃതി വൈഭവമെന്നായ ഭാഗ്യശക്തിയെക്കരുതാവായ ഒരു മാനുഷപുരുഷൻ, ഏൻ ഏതുവിധമായ നടപടിക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ട് പരിശോധിക്കപ്പെട്ടവൻ അഹിംസപ്പെട്ടനുഭാവം ആ നിമിഷങ്ങളിൽതന്നെ കൃഷ്ണനെ പരിശോധിച്ചു തിരിച്ചറിയുന്നതാണ്.

വിപ്ലവൻ ആരാവും സാധിക്കാത്തവിധം മാരക ക്രമോപാ-
 ത്രങ്ങളിൽ ഏല്പാവക്കും ബന്ധക്കും, ശത്രുക്കൾ എന്നതേ
 കൈനിയെ താനോജ്ഞാക്കുന്നുവെന്ന് കർമ്മമഹാ കൃഷ്ണൻ
 മോക്ഷോത്തരണനും അന്നുപ്രമാണിക്കാത്തതാണ്. യഥാർത്ഥ
 തനിൽ മാർദ്ദവ്യഭാവനും എന്നാൽ ബഹുജനാഭിപ്രായ
 മത്തെ വശത്താക്കുന്നതിന് ധർമ്മപ്രകൃതിയിൽ കൈപ്രാപി-
 യുവാൻമാരു യുധിപ്പിക്കുന്നത്, തന്റെ സകല ബന്ധക്കളും
 കാലഗതിയെപ്രാപിച്ചു, ജ്യേഷ്ഠനേയും കൊന്ന്, മാതാ-
 മ് വന്നാൽവേക്കും ഗമിക്കും, തനിയെത്തന്നെ മാർദ്ദവ്യ
 ഭൂതി കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഇഷ്ടമെന്നതിനാലാകാം തക്കതാ-
 യ ശൈലി അദ്വൈതത്തിന് കല്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിന്നു
 അദ്വൈതത്തിന്റെ പിതാവിന്നും സാധിക്കുന്നതല്ലായി-
 തന്നു. ആശങ്കയെ ഏതു പ്രകാരത്തിന്നു അദ്വൈതത്തെ ശ്ല-
 ഷിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്ന് യുദ്ധാവസാനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിയ-
 ക്ക് ശേഷം യുധിപ്പിക്കുമ്പോൾ സന്നത്തിന്നുവേണ്ടി അ-
 ദ്വൈതത്തിന്റെ സഹജമാതാമഹിമ അഗ്നിയിൽ കൃഷിയിരുന്ന
 മഹിമമാതാമഹിമയെപ്പോലെ പ്രകാശത്തിൽ നന്നും അ-
 റിയായുന്നതാണ്. യുധിപ്പിക്കന്റെ വാക്കുകളെത്തന്നെ
 ഭൂതപിതാവ്.

“ശത്രുക്കളെ വേണമെന്നുവെങ്കിൽ വിധിച്ചിട്ടുതേ-
 മിപ്പു ചക്കുപ്പുറന്നും കാൽഗതിയെങ്ങറിവാൻചെന്നി-
 തോറന്മാറന്മാർക്കു കൈയെച്ചീങ്ങത്തോറന്മാറുപോ-
 ധിച്ചിട്ടുംഭാഗ്യസഖിപ്പു ത്വർച്ചതന്മയം യ-
 ബന്ധമെന്താകാതെയേക്കുമെന്ന്തോറന്മാർക്കും

ഹം കർമ്മ കൂട്ടിക്കുന്ന തിരിച്ചപ്പോഴായിത്തന്നിരിക്കുന്നു. ഐതൃകകാരണങ്ങൾ പ്രകൃതികൊണ്ട് അല്ലും അഹംഭാവ മുഖപുനഃ തന്നാൽ സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ ഏകപ്പെടുന്നതിന് കൈയ്യൊത്തവരുമായിത്തന്നെ അമർത്ത്യൻ ഇരവിധംജനങ്ങളെ, അല്ലകൊണ്ടു ചകുഴ്ന്നവരായാൽ, അമർ നമുക്ക് ചുറ്റുപ്രദേശിൽ വശിതനായിരുന്നതാണെന്നുള്ള മനുഷ്യസംഭാവത്തെ പരമം കൃഷ്ണൻ കാട്ടുസിലിപ്പായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആയതിന് അതിശയിപ്പാനുമില്ല. അമർത്ത്യൻ ചിഹ്നമാണെന്നുള്ള ബോധം അതാരിക്കേതെന്ന ഉണർച്ചയെന്നുവേദികയും ബലവത്തായ ബീജം, ദ്രോണ, കണ്ഠ, കോപ്രദൃതകളിൽനിന്ന് തന്നെ അന്തർ കൈപ്പൻ പോരാതെവാമെന്നുള്ള സൂക്ഷ്മതയായും കൃഷ്ണൻ കോപ്പുപ്രകാശിയിക്കുന്നതിനാലാണ് അമർത്ത്യനാസാമിത്വംവരുന്ന ഇരിപ്പൻ കാരണം. തന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്ക് ഒരു ഐയ്യലാലി കരുതിയിരുന്ന അമർത്ത്യനെ കൈക്കൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ക്ഷത്രിയപിന്നാലക്കിന്നായി കൃഷ്ണൻതന്നെ ഒരു അവസരത്തിലോ വേറെ അവസരത്തിലോ ആയുധം എഴുക്കേണ്ടതായി വരുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ക്ഷത്രിയപിന്നാലനക്കിങ്ങായി ചുറപ്പെടുന്നത് തന്റെ യോഗനിമിത് തക്കതായിരിക്കുമ്പോൾ കാര്യമല്ല; ഇത്ര നല്ലതായരേവസരം, മാനമവസ്ഥ അതിലെ സർവ്വ ഓജാക്കാര്യം ഏകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായ മഹാനായ യുദ്ധാവസരം, ഐയ്യലിൽ കിട്ടാവുന്നതുമല്ലല്ലോ. ഇതിന്നും ചുറക്കു സിദ്ധനായി, യോഗീശപരനായിരിക്ക

ന്ന കൃഷ്ണൻ നല്ലഹകോചാലികളായ മനോഹികാക്കങ്ങൾ
ക്കുശലിനനാക്കമെന്ന് കരുതാവുന്നതുമാത്രം.

കൃഷ്ണന്റെ സ്ഥായത്താൽ ലോകൈകവിമനസ്സ്
തെളിയുന്ന അത്ഭുതന്റെ പാണ്ഠിള്ള അവസ്ഥ ഏതാ
യിരുന്നുവെന്നു നോക്കുക. അദ്ദേഹമേതെന്ന് അദ്ദേഹ
പിപാലകനായി പോയ അവസരത്തിൽ, അത്ഭുതൻ
ബദ്ധവാഹനനാൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടു നാശമുയന്നായി
മോഹാലസ്യമാണു നിവർത്തപരിച്ചതായി കാണുന്നു.
കൃഷ്ണന്റെ സാമ്രാജ്യാധിപതിയായാണു അദ്ദേഹം
കള കൊണ്ടുപോയെന്നുവന്നുവെന്നതിൽ വെറും കാട്ടാളന്മാരാ
ൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടു തന്റെ വല്ലഭനെ ഇഴച്ചുകൊണ്ട് വരേ
ണ്ടവന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല തന്റെ കൈയൻകീഴിലിര
ുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് അഭയത്തെക്കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കാതെവ
ന്ന അത്ഭുതന് അവർക്കു അഹർമാവത്തന്നു തക്കതാ
യെങ്കിലും അദ്ദേഹവേദിക്കേണ്ടെന്നു ഉദ്ദേശത്തോടുള്ളി ആയി
രിക്കണം കൃഷ്ണൻ യാദവസ്ത്രീകളെ അത്ഭുതൻവശമല്ലി
ച്ചത്.

ഈവിധം ബന്ധുക്കളെയും ശത്രുക്കളെയും മേക്ക
ന്നിയെ അവനവന്റെ കമ്മഹമങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിച്ചും
കൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതങ്ങളെ നശിക്കുകയാണുവന്ന
ആ കൃഷ്ണന്റെ ബലിശക്തിയും ജീവിതവും അതിശയവീ
യത്തന്നെ. എന്നാൽ ഭാരതകൃഷ്ണന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഏ
റ്റവും ആശ്ചര്യജനകമായിരിക്കുന്നതു അദ്ദേഹം ഈ പ്ര
പഞ്ചകമ്മങ്ങളിൽ ഇത്രയധികം ഏല്പിച്ചിരുന്നിട്ടും അതു

നങ്ങൾ ഇതിന്നു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിക്കാതിരുന്നു. പക്ഷെ ഈ വക പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നിലേക്കിലും സ്വാർത്ഥത ഇല്ലെന്നു മിശുരപ്പു സകലകർമ്മങ്ങളും ലോകസൗഖ്യം വന്നു നൽകുന്ന തപാൽ പ്രാധാന്യമേകുന്നതെന്നു പറയുന്നതന്നായി മന്ത്രം ചെയ്ത ഉള്ളതാകയാൽ ആവക കർമ്മങ്ങളെ നിഷിദ്ധങ്ങളും അധർമ്മങ്ങളുമാക്കി കരുതി ഭൂമിക്കുന്നതിന്നുപകരം പാശ്ചാത്യരുടെ പ്രശംസിക്കുവാനായി വരുന്നു.

ഏകദേശം 1850-ൽ മിശുരപ്പു സകലകർമ്മങ്ങൾ മന്ത്രം കർമ്മങ്ങൾ പ്രാധാന്യമേകുന്നതെന്നു പറയാൻ പ്രാധാന്യമേകുന്നതെന്നു കർമ്മങ്ങൾ അദ്ദേഹം പറയുന്നതെന്നു സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. 1850-ൽ മിശുരപ്പു സകലകർമ്മങ്ങൾ മന്ത്രം ചെയ്ത ഉള്ളതാകയാൽ ആവക കർമ്മങ്ങളെ നിഷിദ്ധങ്ങളും അധർമ്മങ്ങളുമാക്കി കരുതി ഭൂമിക്കുന്നതിന്നുപകരം പാശ്ചാത്യരുടെ പ്രശംസിക്കുവാനായി വരുന്നു. 1850-ൽ മിശുരപ്പു സകലകർമ്മങ്ങൾ മന്ത്രം ചെയ്ത ഉള്ളതാകയാൽ ആവക കർമ്മങ്ങളെ നിഷിദ്ധങ്ങളും അധർമ്മങ്ങളുമാക്കി കരുതി ഭൂമിക്കുന്നതിന്നുപകരം പാശ്ചാത്യരുടെ പ്രശംസിക്കുവാനായി വരുന്നു.

തിളയ്ക്കിയ ദോഹത്തെ നാറാണത്തുറ്റാത്തർ കഴിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഏതുവിധം പിൻമാറേണ്ടിവന്നുവോ, അതേവിധംതന്നെ ദിപ്പുന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളെ അനുഗമിക്കണം സാധാരണ ജനങ്ങളും അവസാനം പിൻമാറേണ്ടിവരുന്നതാണ്. അതുകൾകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ദിപ്പുന്മാരേയും, സാധാരണ ജനങ്ങളേയും ഒരേനിരയംകൊണ്ടു പരിചരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നും പറയുവാൻ ഇടയായത്.

ആട്ടിനെതന്നെ ഒരു ദോഹത്തെ അവതരിക്കണോ, യോഗീശ്വരനെതന്നെ, മഹാനെന്നോ കരുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പറ്റത്തുള്ള പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ സകല കർമ്മവും പ്രവീണിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാകയാൽ അദ്ദേഹം ഭഗവതുമ്മോ മഹാറാമ്യെന്നു വിശ്വസിച്ചാൻ കാരണമെന്നു തന്നെ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് അറിവ്. ഈ ഒരു കഥയെ പ്രസിന്റെ ഭാഗ്യതാപമാ ഗ്രന്ഥകളെ അറിയുന്നതു മേ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ട കളിത്തന്നിന്നും കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നും ആകണമെന്നും. ഏകദേശം നാമുക്ക് പരിചയപ്പെടുന്ന ഈ തന്റെ വിശിഷ്ടമായ ഭഗവൽഗീതോപദേശംകൊണ്ടും ഭാരതവൃദ്ധത്തിലെ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടും ആണ്. ഭഗവൽഗീതയിൽ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വമെന്താണ്? ആ തത്വമെന്തെന്നതായാ ഹോ കൃഷ്ണൻ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും നമുക്ക് അല്പം മണ് അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുക.

യുദ്ധോദ്യമത്തിങ്കൽ അയച്ചുനന്ന് പെട്ടെന്നുണ്ടായ അ

യന്ത്രവീതിയെയും ദൃഷ്ടാന്തചാരങ്ങളാൽ ഉണ്ടായ അവശതയേയും നീക്കുന്നതിന്നുമാത്രമായിട്ടാണോ കൃഷ്ണൻ ഭഗവൽഗീത ഉപദേശിച്ചതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. താനാവിയിൽ അന്നായത് യുദ്ധാവസരത്തിൽ ചെയ്യാനിടയുള്ളതായ ഭാരത കർമ്മം പൂർത്തസ്സു ചെയ്തതായുള്ള ഭഗവദ്ഭാഷ്യം തന്നെപ്പോലെയൊരു ഇരിപ്പിനുള്ള ഉദ്ദേശവും കൂടെ കൃഷ്ണൻ ആ അവസരത്തിൽ ഗീത ഉപദേശിച്ചതിന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഏതും ശങ്കിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഗുഡാനകമ്മുണ്ടർ എപ്പോൾ പിന്നീടാണല്ലോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും അങ്ങിനെയായിരിക്കട്ടെ, ആ കർമ്മത്തോടു ചേർന്നായി താൻ പറയാകുന്നതും, തന്റെ അതു തോററുപ്രകാരമാണെന്നും ഭഗവാന്റെ ആ ഭാവനാർത്ഥമായി ചിഹ്നം തന്നെപ്പററി തെറ്റിപ്പോകണമെന്നു ഇച്ഛിക്കുന്നതല്ലല്ലോ ചുരുക്കത്തിൽ കൃഷ്ണൻ ഗീതോപദേശസമയത്ത് ഭഗവതി ചിഹ്നിക്കണം.

“യദാ യഥാഹി ദ മത്സ്യ
 ഗുഹാദിപതു കാതേ
 ചാപം യദാ യദാ ദൃശ്യ
 തത്ത്വമന്യോ വൃജാച്ചരണം
 പരിത്രാണായ സാധൂനാം
 വിനാശായ ച ദൃഷ്ടിതാം
 ശത്രുസംസ്ഥാപനാർത്ഥായ
 സംഭവാമി യുക്തഗ യുക്തഗ്”

കാതേപരസം മുദ്രാപരം പങ്കുകൊള്ളുന്നതായ ഒരു വലിയ യുദ്ധാവസരത്തിൽ, ആയതാൽ ഏകപ്പെടുന്നതിനായി ഭഗവന്നുണ്ടാകുന്ന ഉദ്ദേശം ഇതിലും മഹത്തരമായി

കൊള്ളിവെച്ചതും, കമ്മീഷൻ കളിച്ചതും, പരിശീലനം വസ്ത്രാലോചനം ചെയ്തതും, നോക്കിയാൽ ഏതുകൃതികളിൽ അറവകൾ പരിചയമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികൾ വെച്ചതും ഉണ്ടോ എന്നുതന്നെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കാം എന്നാൽ ഈ വിധം പ്രവൃത്തികളുടെ ഉദ്ദേശി എന്നു നിന്നാക്കുന്നതും, അതുകൾക്കു കൗതുകം, ആകാംശം നൽകുകക്കത്തിൽ മനസ്സുണ്ടാക്കേണ്ടതാകാം.

കമ്മീഷൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യമനുഷ്യ വ്യവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളെല്ലാം കലാപ്രവർത്തികളെ അറവകളെയും വിദ്യാപ്രാസരണത്തെയും അനുസരിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ മനുഷ്യാത്മം (Psyche), പാശ്ചാത്യ കലാപരമം എന്നും മറ്റും അത് (കമ്മീഷൻ) ചെയ്യുന്നതുപോലുള്ള അനുഭവങ്ങളെയും, പാശ്ചാത്യ വസ്തുക്കളായുള്ള എടുപഴക്കത്തെയും, അപകടത്തെ വിദ്യാപ്രസരണത്തെയും, നമ്മുടെ സ്വർഗ്ഗത്തെ കലാപ്രവർത്തികളെയും ഉപകാരപ്പെടുത്താൻ അയാളുടെ സ്വർഗ്ഗത്തെ നോക്കിക്കളയും നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കലാപരമത്തെ മാത്രമല്ല, ഇന്നത്തെ വസ്തുതകൾ അയാൾക്കു നന്നായി പ്രവൃത്തിക്കുമെന്നും നമുക്കു മുൻകൂട്ടി തന്നെ പറയാവുന്നതുമാണ്. ഈ മനുഷ്യാത്മത്തെ ആസ്പദിച്ചു നാം ഏതൊരുപ്രവൃത്തികളുടെ പ്രവൃത്തികൾ നോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ ഏതൊരുപ്രവൃത്തികൾക്കു പാശ്ചാത്യ വസ്തുതകളും ഉണ്ടാവാതികളല്ലെന്നോ എന്നു ശക്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

ങ്. ചിന്നീട്ട് ചാണുവന്മാരെല്ലാവരും അനുഭവിച്ചു
ത്തി വന്നത്.

അതിനുമുമ്പുള്ള ചാണുവന്മാരെ അല്ലനില്ലാത്ത
കൈമുറകളിൽ പ്രായംചെന്നു മായ മീങ്കുളോണവി
രുകുചാരികൾ അല്ലം അധികം വാഴുവഴിത്താളെ വ
ളത്തിവന്നു എന്നതും വാട് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. ഏ
തേ പ്രായത്തിലുള്ള കൈ അധികം കട്ട കട്ടിൽ ചിരമി
ൽമാത്രം പ്രകൃഷ്ട അഥം നീതിയുടെ വാഴുവഴി ക
ണിക്കുന്നതായാൽ വിലം ചാണുവന്മാരുള്ളതായ മ
റ്റു കട്ട കട്ടകളെ മനസ്സിൽ ചെന്നാൽ മരിക്കുന്നു വിടാ
മില്ലാതില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വാട് ചാട് മറ്റു നാടുകൾ
മേൽപ്പറഞ്ഞവരികൾക്ക് ചാട് ചാട് മേൽപ്പറഞ്ഞവരി
യർ അനുസരണമെന്നറിയാവുന്നതാണ്. തന്റെ
സഹോദരന്മാരും അന്നും തന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞവരി
ക്കിരിക്കുന്നതല്ല സംഗതിയല്ലേ, പൂർവ്വം താഴ്ന്നതായ
യച്ചത്! ഇതുകൊണ്ടുണ്ടെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞവരി
ക്കുമുള്ള കൂടാതെയും ചാട് കട്ട പ്രായത്തിലുള്ള
കൈ കട്ടകളും വന്നാൽവാൻ ഇരിക്കുകയല്ല ചെ
യ്യുന്നത്. അവരുടെ ചിന്നീട്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രായത്തികൾ
കാട്ടുകാരണസഹായം പരീക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അങ്ങി
നെയല്ലാതെ വരിവാൻ അമിട്ടെന്നും, അതിന് യഥാ
സ്ഥായ ഉത്തരവാരികൾ അവരെ വളത്തിവന്നവരായി
തന്നെയെന്നും കാണിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ത
ന്നെ ചെറുപ്പായത്തിൽ ചില്ലാ സാമ്രാജ്യം കൈവ

നായി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. രാജ്യം, ചില നഗരങ്ങൾ പ്രായംചെന്നതോടുകൂടി വലിയ കളവുകളും കൊലപാതകങ്ങളും വന്നു. നാലായിരത്തിൽ മരണശേഷം വിടിച്ചു കിട്ടിയ സമയത്തിൽ, ഒരു കൂട്ടൻ, മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ അമ്മയോടു രണ്ടു വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു. റാപ്പാബിൾ, അമ്മയെ അടുക്കൽപുറത്തിലെത്തിപ്പോയി. അമ്മയെ കൈകൾക്കുമേൽക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മയെ സാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവന്റെ അമ്മയെ കൈകൾക്കുമേൽക്കുകയും ചെയ്തായിരുന്നു. എന്നാൽതന്നെ അമ്മയെ അത് മാറ്റിയായ ശേഷം മാറ്റിയായിരുന്നു.

ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്കെല്ലാം ആത്മീയകാരണം അജ്ഞാതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അന്യരായവർക്കു നൽകുന്ന സഹായം അതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കണം അന്യരായവർക്കു നൽകുന്ന സഹായം അതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കണം അന്യരായവർക്കു നൽകുന്ന സഹായം അതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കണം.

നന്നു ഇപ്പോഴെങ്കിലും ധരിക്കാൻ ഉള്ളവർ!

ഓർമ്മയനുവാർ ഗുണദായനന്മാരായിത്തീർന്നു. സ്വാമതാചിതാക്കന്മാർ, ദിഗ്ഗന്തമായ തിര്യക്, ദ്രോണർ, കൃപർ, വിദുരർ ചെന്നിരുന്നവരായ വേദവ്യാസൻ, സനാൽ കുമാരൻ, മാർക്കണ്ഡേയൻ എന്നിവരും അദ്വിപ്രായങ്ങളാണു ഓർമ്മയനുവാരികൾ. കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചായില്ലല്ലോ. ഓർമ്മയനുവാർ ഇതിന്നു കാരണമെന്നുവരികിലും, ആ ഓർമ്മയെപ്പറ്റി വളർത്തുവാൻ ഗുണദായനന്മാർ ഗന്ധർവ്വരേണു! അക്കന്നമുളളപ്പിച്ചാൽ അത് തന്നെ കാര്യകരമല്ലെന്നു ഗുണദായനൻ ചെട്ടിയെ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും അതന്നുപ്രകാരം ചെന്നിരുന്നവരെ പ്രമാണമല്ലെന്നു ഗുണദായനൻ പറയുകയും ചെയ്തു. ഓർമ്മയനുവാരികൾ കേവലവശമായതെന്നു പറഞ്ഞാൽ തന്നെ വായനക്കാർക്കു നന്നല്ലെന്നു തീർന്നാൽ ആ വായനക്കൾ ഏതെല്ലാമായിത്തന്നെ! ഇവരെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

അപ്പോഴിന്നു ഓർമ്മയനുവാരികൾ അവകാശം പറഞ്ഞിരുന്നത് ൨൭ ൽ ഓർമ്മയനുവാരികൾ എന്ന സംശയം തോന്നുന്നുണ്ട്. കർമ്മനാശനാലും, വിചിത്രവിദ്യകൾ മുതലായവയും കാരണമുണ്ടെന്നു അവസരത്തിൽ കാര്യം വാണിതുന്നതും ഗുണദായനനാണ്. പാപവും, മാനുഷവായിത്തന്നെകൂടാൽ, അയാളെ ഗുണദായനൻ അംഗീകരിക്കുകയാൽ ഒരു പ്രതിനിധിയുടെ നിലയിലായിത്തന്നെത്തന്നെ കരുതുന്നതെന്നു അവകാശമുള്ള, കാര്യം

വരൻ സകല പ്രവൃത്തികളിലും പ്രതിഹരിക്കാതെ ഇരിക്കുവാൻ തക്കില്ല. അങ്ങിനെ കാണാത്തതിനാൽ ഭക്താധനനും കൂടുതൽ ജന്മനാ ഭക്താധനമായിത്തീർന്നും പാണ്ഡവന്മാരുമായിട്ടുള്ള നവേദികളിൽ മന്ത്രാഭിഷേകം ചെയ്യിക്കുവാൻ കാണിച്ചിരുന്നതു എന്നും നമുക്കു അറുമാറി അറിയുന്നതാണ്. അത നല്ല ഉത്തരവാദിതാപരമായും അവരുടെ ചേരികൾ മുക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നു നാം മുമ്പ് തെളിയിച്ചിട്ടും ഉണ്ടല്ലോ.

ഭക്താധനാദികളുടെ കർമ്മങ്ങളെ ചൊതുവിധാണിനിതപിച്ചിട്ടുള്ളത് യുക്തികളിലും അതിൽ പ്രധാനമായ ജനനായ ഭക്താധനന്റെ സാക്ഷാത്കാശാധനാധിപതി അതോടുകൂടി കഴിയാത്തതല്ലതായി കണക്കാക്കാം. അതിനാൽ ഇന്ദ്ര അയാളുടെ ചങ്ങമ്പിള്ളി കുറു ചില പോന്മാരെ പറി മാത്രം അല്ല നിന്ദപണം ചെയ്യുന്നതിലിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ മറ്റൊരാൾ പിതൃർ, ഭ്രാതൃർ, സുരർ, ഉപർ, കണ്ണൻ ഇവരല്ലല്ലോ. ഭക്താധനന്റെ ഭക്താധനന്റെ കണ്ണിലുള്ള ഒരു വെളിച്ചം മറ്റൊരാളെല്ലാക്കൂടെ ഒരു പ്രധാന അംഗമാകരുതുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അത സ്ഥാപിച്ച് ഇന്നു ബ്രാഹ്മണരും അംഗികരണം കൊണ്ടു കയ്യോളനും പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ചങ്ങമ്പിള്ളനും മുകളിൽ അദ്വൈതത്തെ നമുക്കു ഭക്താധനത്തിൽനിന്നു തിരികെ അകറ്റി നില്ക്കുന്നതാണ് നമുക്കു തന്നെ ഭക്താധനം.

പിതൃർ, മൃത്യുഞ്ജനംകൊണ്ടും നവേദിപ്രഭുതകൊണ്ടും, പരാക്രമംകൊണ്ടും യുദ്ധപരിഷ്കാരംകൊണ്ടും, നിതപകാര്യം ഒരു വിശിഷ്ടവേദം തന്നെയായിരുന്നു, മറ്റൊ

തകരാറു സംഭവിക്കാറില്ല അധികമെന്നു ഇവിടെ ചില
 യുവാവ് വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു മനു-
 ശ്വർത്തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നുകാണിച്ചാൽ ഇവിടെക്കു
 ഖദ്ദേഹികൾ ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നരക്കു മനുഷ്യസ്ഥാനമാ-
 ൽ കളകത്തും കവിതയെഴുതും. യാതൊരു കളകവ-
 മിട്ടാതെയും ചുരുക്കിയ ഒരു അല്ലാത്ത വിധം എന്നതുമാ-
 യ ഒരു വസ്തു മോകത്തിൽ ഒന്നു ഇല്ലെല്ലോ. അതരം
 പാത്രപ്രതിഷ്ഠ പുതുതിരിവിലാകുമെന്ന് കരുതിക്കു-
 മക ഒരു പ്രാസകവികൾക്കു മാനുഷ്യമാവ പ്രവൃത്തിയാവി-
 രിക്കണം. നിസ്സാരങ്ങളായ ഒരു മനുഷ്യനോടു
 തീർച്ച കീഴ്ത്തല നാശിപ്പിക്കുകയാണെന്നു കാണിച്ചാൽ. അ-
 തരത്തിൽ ചില രിക്കുക കീഴ്ത്തല കീഴ്ത്തല മാനു-
 കമാനുകൂൽകുന്നെന്ന അമാനുകൂൽ നാശിപ്പിക്കുക നിസ്സാരമാ-
 കിടന്നുകൂടും അമാനുകൂൽ അധികമധികമാകുകയും മാനു-
 ഷ്യനായി കാണുന്നതല്ലെന്ന് ഉതിന്ന കീഴ്ത്തല അന്നാ-
 വിരുന്നെന്നു ഇല്ലെന്ന് കീഴ്ത്തല തന്നെ തന്നെ യുദ്ധവ-
 ഷ്യനത്തിൽ കയ്യൊരു അല്ലെന്ന് നില്ക്കുക അമാനുകൂൽ
 സമാധിക്കുന്ന "ചോർത്തല ഒരു ചെറിയവസ്തുതയല്ലെ-
 ന്നെന്നു മനോഹരം മെഴുതിയതിനെ നിലനിൽക്കുന്നതാ-
 മായ ചാണഡപന്മാരുടെ ജന്മത്തിന്നായിരുന്നു എന്നല്ല
 ഒരു നീ ചോരന്ന് അധനായിട്ടല്ല എന്നാണല്ലോ അ-
 ദ്വേഹം ചാറുന്നതും. ഇങ്ങനെ ഒരു യുദ്ധവേഷണം അ-
 ദ്വേഹമെന്നു വരുവാൻ സംഗതിയായതും കഷ്ടതകുന്ന
 കിട്ടാത്ത ചാണഡപന്മാരെ മഹാപിതാവു നന്നായിട്ടു
 തകരാറെന്നു ചാറ്റി ചൂട്ടാൻ അമാനുകൂൽ മേലിൽ ന

ഹിന്ദുക്കൾ പൂത്രന്മാർ വിഭജനമാർ വിട്ടാൽ അതുതൊ
ണ്ടൊട്ടും സമാധാനിക്കാതെ കണ്ണനെ നീചരൂപത്തിൽ
ജനിച്ചുപറഞ്ഞാലോ? ൨. റാത്ത് ആ നിറഞ്ഞ സപ്തമി
മെച്ചയിക്കേണ്ടി വന്നു; ചുട്ടതുകി ചുട്ടതെൻറ ചിയരിപ്പു
ന്നായ അമ്മയുടെ തലപ്പാലത്തെ കണ്ണാമയുള്ള യു
ദ്ധോദ്യോഗത്തിൽനിന്നു മകളിലൊരാൾ മാത്രമായെന്നു
രീകൊണ്ടു ഏതെന്നു ധ്വജാർച്ചയും ശാന്തിവൃത്തി
ൽ പിള്ളർ വാലു വണ്ണങ്ങളേയും അവരുടെ വാചികമുഖ
യുപനി വണ്ണച്ചുരുത്തശേഷം യുദ്ധപ്രിയോടു ചെന്നു
ന്നത്, വിട്ടുകൊണ്ടോ, മരണാ യോഗ്യന്മാരുടെവരുടെ
കുലത്തെക്കൊണ്ടോ, ജാതിവേദനാചനി ബുദ്ധോചാരണത്തി
ലെന്നപോലെ അയ്യോധ്യകളും യുദ്ധോദനാനം ഉറപ്പി
ക്കിക്കൊണ്ടു അവസരത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാരുടെ മൈസ്യ
ങ്ങളെ കൊല്ലുവാനായി അശ്വത്ഥാമവിഭവാ സഹാ
യിച്ചത് ഏതുവിധവും കർമ്മപാപവൃത്തവും ഇവയെക്കൊ
ണ്ടൊന്നു അദ്വൈതവും വാമുക്കു കൈക്കൽ യോഗ്യനായിപ്പോ
യെന്നതല്ല.

കേതവന്മാരുടെ നുരുജനങ്ങളിൽ ഇനി ശേഷിച്ചു
ജന വിട്ടാൽ മാത്രമാണ് അദ്വൈതം ജനനംകൊണ്ടു
സ്തുതനായിത്തന്നാലും കമ്മക്കൊണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടും
കൊണ്ടും തഥാർത്ഥമായ “ബ്രാഹ്മണൻ” തന്നെ ആയിരു
ന്നവനെ നിശ്ശങ്കം പറയാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുതഭാരത
കഥാവിഷയത്തിൽ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു മാനവാഹി
കപം അദ്വൈതം വഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അദ്വൈതത്തെ

[illegible]

നൂറുനൂറായിട്ടും തിരക്കുവാങ്ങുന്ന തോറോണിന്റെ പേരിൽ ചുരുക്കുവാൻ ഉണ്ടായത് പ്രതീകാത്മകമായതാണ്. ജനാഭം പറയാതിരുന്നതായിരുന്നു. ശുഭിനായകനായതും പ്രതാപാർക്കർ മന്ത്രി എന്തെങ്കിലും സ്ഥാനമാണ് വഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും മറുപടി യോഗത്തിലിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തിന് അഭിപ്രായം പറയാനാതല്ല എന്നുള്ള സംഗതിയെ വായനക്കാർ പ്രത്യേകിച്ചു കാണുകയുള്ളതായതുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗപര്യന്തൽ പ്രതാപാർക്കർ യോഗം 123000 ചെങ്കുറിയായി സനൽകമാർ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും

ജനനമർദ്ദം കാര്യവശമല്ലാത്ത പ്രസ്ഥാനത്തിന് വലിയ കടപ്പു വേണം. സഹജമായ ഒരു പ്രാപ്തിയായ ഉത്തമ ചൈതന്യം, കൈവ്യതിരിവ് മാത്രം വിശ്വാസം ഇതിലുൾപ്പെടാത്തതാണ്. ചൈതന്യത്തിന്റെ ഉത്തമ പ്രകാശമാണ്, വ്യത്യസ്തമായ ചൈതന്യം വിശ്വാസ പ്രാപ്തിയുടെ കടമയാണ്. ചൈതന്യത്തിന്റെ ഉത്തമ പ്രകാശമാണ്, വ്യത്യസ്തമായ ചൈതന്യം വിശ്വാസ പ്രാപ്തിയുടെ കടമയാണ്. ചൈതന്യത്തിന്റെ ഉത്തമ പ്രകാശമാണ്, വ്യത്യസ്തമായ ചൈതന്യം വിശ്വാസ പ്രാപ്തിയുടെ കടമയാണ്.

[illegible]

“ധർമ്മരാജാവെന്നനിയമർമ്മം സന്തപിച്ചതും
ബന്ധുക്കൾപത്തുതാൻവീണമത്തും ദുഷ്ടാധനങ്ങളെ
തലയ്ക്കുളിമർക്കാൽകൊണ്ടു ചവിട്ടിത്തട്ടുന്നതും
ധർമ്മജനനാമവാണെന്നു കണ്ടുനില്ക്കുന്നു മന്നവ”

(ശ്ലോ ൩൪ 60)

മറ്റൊരു മനുഷ്യനുമില്ലാത്ത ചന്ദ്രാക്ഷർകൂട്ടി
ലഘുവാഹരമായി പ്രവൃത്തിച്ചത് - നിസ്സഹായനായി ക
ണ്ടുവരികിൽ മുറിവേറുകയെന്ന ഒരു ശത്രുവിന്റെ തല
യിൽ ചവിട്ടി അധിമേധവിപുൽപാത്രകാവത്തും ക്ഷമി
ക്കത്തക്കതല്ല ബലവേഗമുള്ള അഭിപ്രായവും ഇതുത
ന്നെയുണ്ടല്ലോ.

“അധർമ്മത്താൽകൊല്ലിപ്പാൻ ദുഷ്ടാധനാഭരണമെന്ന
കൊന്നിപ്പാതൽതട്ടിയെടുക്കുകയെന്നുചൊല്ലാണവ
ദുഷ്ടാധനൻധർമ്മനിമിത്തമെന്നതുകൊണ്ടും
നേർകൊല്ലുന്നോർകൊല്ലാൻ പാടില്ലാത്തതും
യുദ്ധംകൊണ്ടുചെയ്തതുകൊണ്ടും നേർകൊല്ലുന്നതും
ശത്രുതിരുനിൽസമാഹൃതിചെയ്തതും കേൾക്കേണ്ടതും”

(ശ്ലോ ൩൪ 61)

അതിനെ മുക്കുവാനു ഏകീകൃത കണ്ടുകൊണ്ടു
നിന്നു രസിപ്പിതന്നു,

“അതിനാൽപ്രണയിപ്പാത്തമുഖ്യനാകതിരോഹിയെ
കൊന്നിപ്പോയിമനോഹരവ്യയമുമാവെയ്യുമാ”

(ശ്ലോ ൩൪ 62)

എന്നുപറഞ്ഞ യുദ്ധിപ്പിതന്നെയെന്നോ “ധർമ്മചക്രൻ”
എന്നു വിളിക്കേണ്ടത്. കാർമ്മാർയ്യമുള്ളതായ രാജാവി

എന്ന യുധിഷ്ഠിരനെ ഇനിയും കരുതിവരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു നാളുതന്നെ ആരോടാകുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചുതന്നതാകയാണു അവകാശം കാണുന്നതു.

ഉത്തോരനെന്നാകട്ടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിതത്തിന്നു പോയിച്ചതു തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അണുവും വളരെകാലം പ്രതാപത്തോടുകൂടി രാജ്യം ഭരിച്ചതിന്നു ശേഷവും, യുദ്ധത്തിൽ തന്റെ സന്ധ്യസന്ധ്യകളായവർ സർവ്വവും ഭരിച്ചതിന്നു ശേഷവും അദ്ദേഹവും മണലിൽനിൽ യുദ്ധഭേദത്താകായി തന്റെ മരണത്തെ ബലം കഴിച്ചുത് മനുഷ്യരായവരിൽ ജനിച്ചവന് തോൽച്ചതായ ധർമ്മത്തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു ഏവനും സമ്മതിക്കുന്നതു നിസ്തർക്കമായിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും നോക്കുവാനും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. പാണ്ഡവന്മാരെക്കൂട്ടിച്ചൊന്നായി രാജ്യം ഭരിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചവരായ കൃപാകുളഭട്ടാര്യർ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പനിൽ ഉപദേശം.

“ആഴിമുഴക്കുമാർന്നിട്ടുള്ള പാണ്ഡവന്മാർക്കു
പാണ്ഡവപുത്രപ്രസാദാൽനിന്നു നന്മകൾ വരുത്തുന്നതിന്നു
തന്നവന്മാർ പരിയായംകളിൽ ജന്മിച്ചതാൽ
പിന്നെയും ഇന്നു നന്മകൾ വരുത്തിപ്പിന്നെക്കാൾ
സ്വയംഭാവത്തോടു നന്നായതായതുകൊണ്ടു നന്മകൾ
കൃപനും കൃപനന്മാരോടൊത്തു മുമ്പു തന്നെത്തന്നെ
കരഞ്ഞിട്ടു പിന്നെക്കരഞ്ഞതല്ലാത്തതിന്നും ശരി
ഗാനം നന്മകൾ വരുത്തിപ്പിന്നെക്കാൾ വരുത്തിപ്പിന്നെക്കാൾ
ഇന്നു കിട്ടുന്നതിന്നു നന്മകൾ വരുത്തിപ്പിന്നെക്കാൾ വരുത്തിപ്പിന്നെക്കാൾ

ഇവരാകുന്നതിനാൽ ഇദ്ദേഹത്തെ സൂതപുത്രൻ എന്നു മാറ്റേണമെന്നു പറയും ചേർ വിളിച്ചാൻ ഇദ്ദേഹം അതാണ്. അതിനാൽ ജനിച്ച ഉടനേരത്തന്നെ കലകലി മായാമം ജാതിപ്രവേശിച്ച അയാളും മറ്റും ഒരു ക്ഷത്രിയകുമാരന് സിദ്ധിക്കുന്ന വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം അഹാർദ്ദാത്മായിതീന്നു എന്നു മന്ത്രശ്ലോകമുതലായവകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ അസംതാനതയും അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തു.

എങ്കിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു യുഗാധ്യായമുണ്ടുണ്ടെന്നു തന്നതിനാലും, കണ്ണൻ സ്വന്തം ചെറുപ്പകാലത്തു തന്നെ കാണിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധിശക്തിയാലും സമർത്ഥതയാലും അയാൾക്ക് ആറുവയസ്സേ പാണ്ഡവന്മാരുടെയും കൂടെ കളിച്ചുനടക്കുവാൻ ഇടയായിതീർന്നിരിക്കണം. കൗരവപാണ്ഡവന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു അപഹരിച്ചു കണ്ണനും ചെറുപ്പത്തിൽ ദ്രോണയുടെ അടുക്കൽ പഠിച്ചിരുന്നു എന്ന സംശയം പിന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു. അങ്ങിനെ അവർ ഒന്നിച്ചുസിച്ചിരുന്ന സമയത്തു ദ്രോണർ, അജ്ഞാന്റെ ചേരിൽ പ്രത്യേകം കാണിച്ചു വാസംവൃത്താലും മറ്റും ചെറുപ്പം പശ്ചാത്താപവും തോന്നി കണ്ണൻ അവിടെനിന്നും ചിരിയുകയാണുണ്ടല്ലോ ചെയ്തത്. സമയംതൊറായ കളി കളിൽ ചിലരിൽമാത്രം വാസംവൃത കാണിച്ചു അവർ മാത്രം ഇതാഗ്രന്തം പ്രശ്നിച്ചുകൾ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടു വേറെ അനൗപമന്മാർക്കുണ്ടാവാറുള്ള സാധാരണ വി

കാലം മാത്രമാണു കർണ്ണനെയും ബാധിച്ചതെന്നു കട്ടികളുടെ മനസ്സിലാ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും അഭിപ്രായവുമുണ്ടാകുന്നു.

കണ്ണൻ ബ്രഹ്മരൂപം ഉപദേശിക്കുവാൻ യാതികൊണ്ടു അഹതയില്ലെന്നാണു ഏതാൻ പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞത് എങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങനാണ് കണ്ണനോടാകാൻ മറ്റും സിദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നു വിചാരിക്കണമെന്നു ഏതാൻ ആവിധം പ്രാപ്തിപ്രാപ്തിയായതെന്നു പിന്നീടുള്ള സംഭവങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് തെളിയുന്നുണ്ട്. മിവ്വിപനങ്ങളുള്ള കണ്ണൻ ഒരു സൂതചന്ദ്രനാകണമെന്നു മാത്രമേ ഏതാൻ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നു കരുതുന്നത് അയാളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ കാട്ടി നമുക്കുള്ള അവതരണമായെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിന്നുള്ള ഒരു ഇടത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്നു കണ്ണൻ അതിന്റെ നേരെ കൈമാറാത്തതും അയാൾ ഇങ്ങനെയൊരു ഒരു സ്ഥിതിയിൽ ബുദ്ധിയുള്ള കട്ടികൾക്കുമാത്രമേ അറിയുന്നതാണെന്നു കോണെന്നു സാധിക്കുന്നതാണല്ലോ. പക്ഷെ ഇങ്ങനാണു് തേവനോടൊരു അധികം മാത്രമേയുള്ളു പഠിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഒരു ഇങ്ങനാലെന്നോണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹമാണെന്നായ ഒരു ശിഷ്യനോടും മാത്രമേ കട്ടികൾക്ക് പെറ്റുപോന്നെന്നും സാധിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെയൊരു കഥ തന്നെ ആലോചിക്കുക; വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു തന്നെക്കൂടി ആലോചിക്കുക; വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു തന്നെക്കൂടി ആലോചിക്കുക; വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു തന്നെക്കൂടി ആലോചിക്കുക; വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു തന്നെക്കൂടി ആലോചിക്കുക.

അസത്യം തന്നെയാണെന്ന നമുക്കു സത്യനിമിത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചപ്പോഴെങ്കിലും കരുതാൻ തരമുണ്ട്. ആ സത്യത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഗുരുശാപം കിട്ടിയതും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള മോഹം കൊണ്ടും ദ്രോണന്റെ കഠിനകൃത്യംകൊണ്ടു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള രാഗിക്കുണ്ടും മല രുപ്പകാവതെ വിവരമനാ ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ഇതൊക്കെ പന്തപോയിട്ടുള്ളതെന്നു കരുതി മാത്രം ഈ അസത്യത്തെക്കുറിച്ചൊന്നതാണ് സത്യത്തിന്റെതന്നെ മറ്റും ശരിയായ സത്യധർമ്മവും അവിഷ്വാൻതരമില്ലാതെ പ്രായത്തിൽ ചെല്ലുതാകകൊണ്ടു ആയത് ക്ഷമാഹിതമാണെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

ഗുരുവിന്റെ അപരമം അസാധാരണ നല്ലതാകുന്തോരേകുന്നതായും ഗുരുശാപമായും സംഭവിക്കുന്തോരും ബലിഹീനതയായും ഗുരുവിനെ അറിയാതെ സംഭവിക്കുന്നതായും തന്നിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴെങ്കിലും അടുത്തു നിന്നു അതിഗുരുമായ ചെലു വിദ്യകൾ കണ്ണുണ സത്യസി ക്ഷമായും അപ്പോഴെയും ചെലു പാശ്ചാത്യനായ ഇതു പ്രിയപ്പെട്ട നിമിത്തം മേലാകുന്തോരും ഉണ്ടായിട്ടും ഇല്ലാത്ത പ്രീതിതരണയാണ് കണ്ണന്റെ വാസ്തവം ചെലുപ്പെട്ട അപസാത്തിൽ അയാളെ പാശ്ചാത്യന്റെ കോപത്തിൽ നിന്ന രക്ഷപ്പെടുത്തിയതും. ക്ഷത്രിയകലത്തെ ഉന്മൂലം ചെല്ലു മാറ്റുവന്ന് ഇത്രമാത്രം പ്രീതി തരുന്ന സമയത്ത് കണ്ണനു എത്രമാത്രം സ്വഭാവഗുണവും ബലിഹീനവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കേണ്ടതാണ്?

“ദീപിതാവർ ചിതീദ്യം കൊണ്ടീട്ടുണക്കുമായിനാൻ
ചിതീദ്യംകൊണ്ടുതന്നീടുത്തു! ചോതിൽക്കരി

കൊല്ലാ

കൊണ്ടിന്നൊത്തൊമ്മട്ടികൊല്ലുകയല്ല
അംഗമാളാവാമെന്നുതന്നെനാൻനാഥമാ!

പ്രവാചകൻപറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരമേ
അഭി. അ. 188.

അതായത് മാനുഷവും അധികാരവും പരിച്ഛേദം ഈ
വശത്തിൽചോദ്യം കർത്താവ് അതിർ വാങ്ങാൻ ഒട്ടാ
ക്കൂടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുപക്ഷേപിച്ച് ഈ
അവസ്ഥയിൽനിന്നും പലതരം അഭിപ്രായങ്ങൾ
കുത്തിയുള്ള ചിതീദ്യത്തിന്റെ ഇതിഹാസം അതിർ
വാങ്ങാൻ പറ്റാത്തതായി അഭി. അ. 188.

ഈ വാഗ്ദാനത്തിൽ അന്നുതന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഈ
ദൈവത്തിന്റെ സത്യത്തെ പ്രാബല്യപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം
അതിന്റെ ബാധയെയും ധർമ്മത്തിന്റെ ചാടവതെയും
കണ്ട് അതിൽനിന്നും പലതരം ചാടവതെയും ഇല്ലാ
താക്കുന്നു എന്നുപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യ
ത്തെ എടുത്തുനോക്കിയാൽ വരികയാണെന്നുവരികയാണെന്നു
കൂടി ദൈവത്തിന്റെ കർമ്മം അംഗമാളാവാൻ അതിർ
വാങ്ങാൻ പറ്റാത്തതായി അഭി. അ. 188.

“ഈ വാഗ്ദാനത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തിന്റെ അതിർ
വാങ്ങാൻ പറ്റാത്തതായി അഭി. അ. 188.

പാർശ്വസ്ഥാനം പ്രാപ്തം വരുമെന്നാൽ സുര്യോദയം
 ഏകദിനം നേരമെന്നു കരുതുന്നതാകാം. ത. 11, 12

ആദി. അ. 135.

തന്നിക്കുവന്ന അപമാനത്തിൽ നിന്ന തന്നെ രക്ഷിച്ചു. 13
 ജ്ഞാതാർ സമുദായം ഏകമെന്നും താൻ വരുത്തിയതോ
 ഉപദേശങ്ങളു കണ്ണൻ സത്യം അന്ധനായ് സ. 12, 13
 ദൈവം തിരുമുഖത്തെക്കുറിച്ചു വെളി കാട്ടിത്തന്നിട്ടു
 കൃത്യമെന്നു തന്നെ ഗുണം ഗുണങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും
 വസ്തുതയ്ക്ക് മഹാമാന്യമായ കണ്ണൻ തന്റെ കൃത്യമെന്നു
 കരു കാണിച്ചാൻ കൈവെച്ചതുകൊണ്ട് വേദത്തിൽ നമു
 ക്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ മരിക്കാൻ കിരപ്പെട്ടതല്ലെന്നു 1. 5 ഉള്ള
 കല്പം.

ഇതിന്നു പിന്നീടാണല്ലോ ജന്മഹേതുകമെങ്കിലും
 ചന്ദ്രം ചാണുമാന്മാർ മരിച്ചോടേണമെന്നതു തന്നിൽ
 കണ്ണൻ മരിക്കുകയും ഉത്തരവാദിയെന്നതു കണ്ണനും
 കൃത്യമായതന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെന്നു നോ
 ത്തും മ. 12, 13 ഉള്ളതും അതുകൊണ്ട് കണ്ണൻ ഉപദേശ
 പ്രകാരം ചെയ്തതായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ വ്യാജം
 മോശമില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു ചതുർവൃത്തിക്ക് കണ്ണൻ കൃ
 ത്വോപദേശപ്രദിച്ചതായി ഭാവത്തിൽ എവിടെയും
 പ്രസ്താവിച്ചതായും കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ല
 മിത്രായം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന സമയങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ
 നോക്കുകയുണ്ടായിരുന്നതും വേരുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ മാത്ര
 മേ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകാണുന്നതല്ല. നോക്കിയിരുന്നതല്ല

വിക്രമ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കലണ്ടറും മലിനീകരണ
വധനമാരും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിക്രമ ചരിത്രവുമായ്
ആഴി-അ. 206.

കേരളത്തിൽ സ്വയംഭാവസമരത്തിൽ പാ. ബാല ക
ണ്ണനെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ച് പുതിയവളരെ നയങ്ങൾ വായിക്കുകയും
എന്നെ ആദ്യം സമ്മതിക്കാനെ നില്ക്കുന്നിയിട്ടു. ലക്ഷ്യ
മേടും കലാപവുന്ന് കണ്യകയെ ഭാഗം കലാസന്നതാക്കുന്ന
ശ്രദ്ധയ്ക്കു പണ്ടത്തു നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം എല്ലാവരും അ
തിന്നായി ശ്രമിച്ചു. കലാസമരം, ശ്രദ്ധാലാഭം മത
ലായ മഹാമാതാമാൽ കൊടുവാൻകൂടി സാധിക്കാത്ത ധന
സ്ഥിതി കണ്യകൻ നിർവ്വചനാസം എടുത്തു കൊടുത്തു ക
ണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് പറ്റാത്ത കണ്യകൻകൂടാകുന്ന
കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻ, അൻ കണ്യകൻകൂടാകുന്ന
കണ്യകൻ കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻ
കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന
കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന

"ലാക്കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന

കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന

കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന

കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന

കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന കണ്യകൻകൂടാകുന്ന

ആഴി, അ. 187.

അദ്ദേഹം പാലക്കാടി നൽകിയ അപമാനത്തി
കൊണ്ട് പലരായിട്ടാണ് മൃതകളി അപമാനത്തിൽ കണ്യകൻ
നിൽ നിന്ന അപമാനം അപമാനം പാലക്കാടി

കാമ്പോട്ടാ താമരച്ചുവപ്പുതുന്നതായാൽ കണ്ണൻറ വി
 യും എത്രയോ ഉയന്നതായിത്തന്നുപോന്നു അറിയാവുന്ന
 താണ്. കണ്ണൻതന്നെ ശബ്ദഭാഷ അർത്ഥനർത്തവും ത
 ന്നൻറയും ബഹുബലങ്ങളെ പാറി വിവിന്തന്നുചെയ്ത പ
 നത്തട്ടെല്ലത് എത്രയും വാസ്തവമത്ര.

ജനശരീരവാരി ഉണ്ടായിത്തന്നതായ അശ്വേകവച
 വം സർവ്വഭാഗഹാരികളായ കണ്ഡലങ്ങളും ഉപേക്ഷി
 ച്ചതാഴ്ത്തി വിപ്രതപത്താൽ ഉള്ളതായ നിശ്ചല ഗുണ
 ഞ്ചി മുഴുവൻ പോയി. കണ്ണൻ ഒരു വേദം മനുഷ്യന്റെ
 നിയമിതമായിരിക്കും.

മുഴുപോന്നി കണ്ഡലവുമില്ലാതായിപാണുന്നുന്ന

മനുഷ്യനായിശേഷമെല്ലാംപോന്നല്ലാളിനിവൻ

(പ്രാണം അ. 181)

അതിൽചിഹ്ന അദ്വൈതത്തിന്നുണ്ടായിത്തന്ന ബഹുമാണ
 ഞ്ചി പരമേശ്വരൻനിന്ന് അപ്രസിദ്ധ വിദ്യയും സ്വയം
 ഘോഷമാകുവാനും മാത്രമായിത്തന്നു. അർത്ഥനന്താകട്ടെ അ
 ഗ്നിതമായ ചാപവും, ശരങ്ങളും, മൃഗവും ദിവ്യേന്ദ്ര
 തായ വിദ്യയും, കിമിദവും, ശംഖും, ചരമശിവപ്രസാദ
 ലക്ഷ്യമായ ചാതുര്യവും, കണ്ണന്റെ നിമന്തരസാന്നിദ്ധ്യ
 മെന്നിതുകളായിത്തന്നു. ഇത്രകൾ എല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടെ
 ളി കണ്ണന്റെ പരാജയത്താഴ്ത്തി എതിരുന്നില്ലാൻ അർത്ഥ
 ന്നന് സാധിച്ചില്ലെന്നറിയുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ കണ്ണ
 ന്ന്റെ പരാജയം എത്രമാത്രം വിശേഷപ്പെട്ടതായിത്തന്നുവെ
 ന്നതുമ്മ അനുമാനിക്കാമല്ലോ. കണ്ണന്റെ നാശാത്മ്യം

അർത്ഥനന്തർ തദ്യുക്തം സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതി സു
 പ്രസിദ്ധമാണ്. ആഗേതയാത്രയോ മ്യുക്തോദി അതിർന്നി
 ന്നും അർത്ഥനന്തരം കെട്ടിച്ചുതന്ന കൃഷ്ണൻതന്നെയാണല്ലോ.
 യുദ്ധോപാധിയാൽ പ്രത്യക്ഷമായി, ഹൃദയത് കൃഷ്ണൻ കാ
 ണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കൃഷ്ണൻ്റെ അന്തരം മഹത്താ
 യ ബ്രഹ്മാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു വാദിക്കുക. മറ്റു
 ചേതനമോ ബ്രഹ്മാസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങളില്ലാത്ത ഉത്തമനും
 കണ്ടതിന്നുശേഷമാണല്ലോ ചിതരേണൻ അർത്ഥനന്തരം നി
 ന്നിക്കുന്നത്. ദിവ്യായുധങ്ങളുടെ സിദ്ധിയും അത്യാസചാ
 ര്യവും അർത്ഥനന്തരം കൃഷ്ണൻ്റെ ഉദയമായിരുന്നില്ലെ
 ന്നല്ലോതിൽനിന്നും മാറ്റിയിരിക്കാവുന്നതാണ്. “കൃഷ്ണൻ
 വധിച്ചത് എങ്ങിനെയായാലും അർത്ഥനന്തരല്ല” എന്നു
 പറയുന്നവരും, അവിന്റെ വിജയമെന്നതുതന്നെ മഹത്വം
 വഹിച്ചിട്ടു തോന്നുന്നു.

“ഇന്ദ്രശക്തൻ നിന്നെപ്പോലാൽ ചർച്ചിച്ചതിച്ചവർ
 മോചനമില്ലെന്നൊഴിച്ചു, യുദ്ധംകൊണ്ടുമാർച്ചവൻ”

(ശാന്തി അ. 6)

എന്നു നാലു പദങ്ങളുള്ളതു് ഇന്ദ്രശക്തിയിൽ സ്മരണി
 യുതെന്നു, മേൽകൃതിയൻ എന്നുവേണ്ടു തെ യൊദ്ധാവി
 ന്നാകട്ടെ മോചനമല്ലാത്ത കർമ്മമാണ് ആ അവസരത്തിൽ
 അർത്ഥനന്തരം ചെയ്തത് എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

അർത്ഥനന്തരം ഇതിന്നുശേഷം പലതവണയും ക
 ണ്ണൻ ചെയ്തതു തോറോദകയാണു. ഒല്ലാ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്,
 എന്നു വായനക്കാർ പറയുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ദ്രോ

നാപവൃത്തിൽ ഘടോല്പാദനധാരണയെ കൃഷ്ണാത്മനാ സം
 ധാരണയിൽനിന്നും തുടർച്ചയോടെ വാസ്തവവാസ്തവത്വ
 മായ വെളിച്ചപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണൻ അത്മനാണെ മഹാമഹ
 ത്വാനും അപരിമേയതരതരകാണ് അത്മനാമായി
 മഹാമഹം പ്രതിനാമുവാവി മഹിമയും കൃഷ്ണൻ ചെങ്കിട്ടി
 ചെറുനാട് ഒരു സംവാദത്തിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന
 ത്. ചാതുർവർണ്യത്തിനുവേണ്ടി അത്മനാൻ തപഃചെ
 യ്തും ദേവേന്ദ്രൻ കണ്ണന്റെ കവചകുലാലം മേളി
 വാണിയതും അത്മനാൻ കണ്ണനെ മന്ദിരഭാഗത്തിനായി
 തന്നുവെപ്പോ? ഈ അപരമം ഇതിനുമുമ്പ് കണ്ണനാ
 യി അത്മനാൻ മഹാ മഹം ചെങ്കിട്ടൻ വഴിയുണ്ടെന്നു വ
 തന്നിട്ടു. അപരമം ഇതിനുമുമ്പ് വെളിച്ചമിറക്കും സം
 കലമായി ചോദിക്കുന്ന അപരമങ്ങളിൽ അത്മനാമായി
 ചോദിക്കുവാൻ സംഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുവരികിലും
 ഒരു സന്ദർഭത്തിൽപ്പോലും കൃഷ്ണൻ തന്റെ പരാമർശ
 മേന്മയെക്കുറിച്ച് സമയം കിട്ടിയിട്ടില്ല. മേ സന്ദർഭത്തി
 ന്റെ നേതാവായിത്തന്നെകൊണ്ടു കൃഷ്ണൻ ഇതിന്നു മുമ്പ്
 മഹിമയും അത്മനാമായി ചോദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിത്തന്നി
 ള്ളു. ദേവേന്ദ്രനെന്നായ വേവ് ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവ
 സരം കിട്ടാഞ്ഞതും ഇതു കാരണമെന്നതാണ്.

“ആകാശനാ മഹാബലസമൃദ്ധസ്രോതോത്തമൻ
 അമോഘാജ്ഞാതമേവേനസൃത! ചാതുർവർണ്യചാര്യനിൽ”
 എന്ന ധൃതരാഷ്ട്രന്റെ ചോദ്യത്തിന്നു സന്ദർഭമുണ്ടെന്ന് മറു
 വരി കേൾക്കുക —

“കെഴുത്തേയനാമല്ല നാനെകാപ്പ കേവേണെപ്പൊഴും
കണ്ണൻ നമുവിലിവനെപ്പോലിൽനിന്നാൻനിന്നച്ചിഹ
മാറ്റത്തോളിവിരരെ യങ്ങോട്ടുവിടുമുപ്പതൻ
അമാമുപ്പതാംശക്തി മോശമാമുവാൻകരുതിപ്പോ
കണ്ണൻനിന്നത്തു നാനെകാപ്പ കണ്ണൻമോശയെൻ”

ഗ്രോണോ അ. 183

പലയിൽ തേവൻ എന്നൊരുമേ ഗോപ്രഹണത്തിലും
ഒരു അവസരങ്ങളിലും കണ്ണനെ കരുതുവാൻ പാ
ടുള്ളു.

കണ്ണാജ്ഞാനയുദ്ധത്തിൽ ബന്ധുക്കളും വിധിയും ക
ണ്ണനുവിലീകമായിരുന്നു. കാലശക്തോക്തൃഭിയാൻ അ
യാൾ യുദ്ധം തുടങ്ങുന്തന്നെ ഒരു കാപ്പുത്തന്നായി ഭൂമി
ക്കുണ അവസരത്തിൽ അതിനായി ഒരു കരുതാവിനെ ഉ
ത്സാഹിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ബന്ധുക്കൾ അതിന് തക്ക
അർഹതയല്ല. മിത്രപര്യവേഷണത്താൽ ആ കരുതാ
വിന്റെ മനോഹരിയെന്നായിരിക്കാം. അത്ഭുതനായി
തെളിപരമായിട്ടു കണ്ണൻ കൊപ്പിട്ട അവസരത്തിൽ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ദൈവോപദേശം ശബ്ദം ചെയ്ത് കാലമുതി
യും വിശ്വസവഞ്ചനയും അല്ലെങ്കിൽ ബന്ധുക്കളിൽനിന്ന്,
ഒരു വിഷമവൃത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ല
ഭിക്കേണ്ടുന്ന സഹായം ഇപ്രകാരമാണോ? നാഗാസ്രം
കരുതത്തോടൊപ്പം ശബ്ദം തുടങ്ങുന്തന്നെ എന്തും അത്ഭുത
ചകരാലിരിക്കുന്നു. ഇതുനിമിത്തം ശബ്ദം പറഞ്ഞിട്ടാ
ണോ കണ്ണന് നാഗാസ്രമയക്കുന്നതായ വിവരം കിട്ടിയ

ന്, എന്നുതൂടി ഉപഹിതേണിയിരിക്കുന്നു. മരസ്രം എന്തു
 ചാക്കുനോക്കിട്ടാണ് അയച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു മറുപക്ഷത്തി-
 ലുള്ള ഒരു സാക്ഷിക്ക് അറിയാൻ പാടുള്ളതല്ല.
 അയച്ചുനന്നു കമ്മിപ്പാനും കണ്ണൻറെ അസ്രുതെച്ചൊഴാ-
 ചൊന്നും കൂടി ഒരു സാക്ഷികൾ തെളുചൻപ്രവത്തി
 കയല്ലയോ ചെയ്തത്? യുദ്ധമുക്തി നാക്കന്നു അവസ-
 തത്തിൽ കണ്ണൻറെ ചളിയിൽ ജ്വലിച്ചോയത്? ഏതു
 യു കഷ്ടതയെന്നു അതിനേയ്യയത്തുപറായി അസ്രുതരും
 ചെയ്ത് നിവൃത്തിയെ നിരാധാരനായി തേർ ചതുരനെ
 ചുക്കിലെറിയ അവസരത്തിലാണല്ലോ ചതിയായി. അ-
 വനെ കൊലചെയ്തവൻ അയച്ചുനന്ന് അവസരംകിട്ടിയു-

“ഇന്ദ്രവീര്യവയസേയ്യുഗ്മ
 ധ്വജൻതേരിൽക്കൊറ്റുമുന്യതെന്നു”

(കണ്ണപദ്യം അ. 91)

“മരിയ്ക്കില്ലാത്തൊരു! പരയിൽസുരപുത്രനെ

രൂപിച്ചുയോധരെല്ലാമും സിംഹത്തെമാൻകൾപോല-
 ചെ” (കണ്ണപദ്യം അ. 94)

വിധിബലം അലക്ഷ്യനീയതെന്നു!

കണ്ണൻ യുദ്ധത്തിൽ തന്റെ സ്വന്തം ചാലുരവ-
 തെന്തെ മാത്രമാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നും അ-
 ദ്വൈതത്തിന്റെ ശമനീയക്കു ഒരു മുഖ്യ ഉദാഹരണം അ-
 യ്ക്കുന്നശതായ നാഗത്തൊടുള്ള അദ്വൈതത്തിന്റെ മറു-
 പടിതന്നെയാണ് അന്നു അസ്രുതായി ഉപയോഗിച്ച മ-
 ത്രനസാക്ഷരം ചെയ്ത അയക്കുന്നതായാൽ ശത്രുവിനെ
 കൊല്ലുന്നതെന്നു പറഞ്ഞ നാഗത്തൊടുള്ള

“നാമിട്ടും ഉപേക്ഷയിൽ വരാൻ”

അ: 10 തുറന്നുള്ള ലയം കൊണ്ടിരിക്കാ

உறுதிப்படுத்தித் தர வேண்டியது உறுதுணி !

തെറ്റിച്ചു എന്തുകൊണ്ട് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു."

കുറ്റപ്രകാരം അ. 90

മുഖപടി എല്ലാ വീടുകളിലും ഉണ്ടാകണം. അതുപോലെതന്നെ വിശിഷ്ടമാണ് നാഗ്ഗാന്ധ്യത്തെ കണ്ടാമത് ഒരു ചെങ്കുത്തോട്ട് മേ. ക്കിട്ടേണ്ട ശുശ്രൂഷാപരങ്ങളെ മുഖപടിയും, ഇതു സൂക്ഷമാന് ക്കിട്ടേണ്ടതിനുള്ള ഒരു കറ ആവാമെന്ന് കെട്ടിത്തൂകാണെന്നു്.

പ്രാന്നം വൃത്തിൽ ചതുർവാരമെന്നും മലയ്ക്കു അരിമന്ത്രവിന്റെ ൨൨ സ്തോത്രമിട്ടതിന്നു കണ്ണനെ കുറപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നു വല്ലഭനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവർക്കും അതിനും ശിശിര്യേണ പരമേശ്വരമിദമിത്യേന. അഭിമന്ത്ര ബാലനായിരുന്നു സംഗതിയെ ആസ്പദിച്ചാണല്ലോ ഈ വാചം പുറപ്പെടുവിടുന്നതെന്ന് യുദ്ധത്തിൽ ബാലനെന്നും വൃക്കനെന്നും കരുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും അത്രിയയുമ്മാരെന്ന പരാമുനിയല്ലേ? ബാലനായ അഭിമന്ത്രവിനോടു ചൊല്ലുന്നവൻ ചാടിയെങ്കിൽ വൃദ്ധനായ മീനോടോ യുദ്ധംചെയ്താൻ ചാടുകയല്ല. അങ്ങിനെ വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. യുദ്ധം തുടങ്ങിയാൽ യുദ്ധംചെയ്യുന്ന ഒറ്റല്ലാ ശത്രുക്കളും ഒരുപോലെത്തന്നെ. വില്ലമിട്ടു സംഗതിക്കാണ് രണ്ടാമത്തെ ആക്ഷേപം. യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുക്കളുടെ ആയുധങ്ങളെ ചങ്ങുമാക്കി അസുരരും പ്രായംഗിപ്പു അവരും നല്ലൊരും ക്ഷീണിതരാക്കുന്നതും ഒറ്റല്ലാ യോ-

ജാക്കബ് പ്രവത്തിച്ചതായി കാണുന്ന സംഗതിയാണ് അതും, കണ്ണൻ അഭിമന്യുവിന്റെ അസ്പഷ്ടരംഭം വാങ്ങി നിന്നു നേരിട്ട് പോർപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയിലാണ് അതും. വല്ല സംഭവമോ ധർമ്മമോ അതിനെത്തന്നെ കത്തി ജ്വാലവാത്സര്യത്താൽ കണ്ണൻ ഗോണമോടു ധർമ്മമെന്ന ചോദ്യത്തിനും ഗോണർ ധർമ്മമോപമല്ലെന്ന വിധിയിലും ചെമ്പുതീരുശേഷമാണ് കണ്ണന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി. ഇവകളാൽ കണ്ണന്റെ പരാക്രമം ഹൃതിഭിദ്യത്തെയും അദ്വൈതത്തിന്റെ അത്രാധാമം കളങ്കരഹിതവുമായിത്തന്നെയും നിത്യം നമുക്കു തീർത്ഥാടകമാകുന്നതുമാണ്.

പരാക്രമികളിൽ അഗ്രസരണനാപോലെ ദാതാക്കളിൽവെല്ലും കണ്ണൻ കിടന്നുവന്നായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ കൊടുക്കുവയ്ക്കാത്ത ഒരു വസ്തുപോലും കണ്ണനുണ്ടായിരുന്നില്ല ദൈവൻ കവചവും കണ്ഠപവുമാവാൻ അയാൻ വരുന്നതാണെന്നും അതു കൊടുത്തുപോകരുതെന്നും, അങ്ങിനെ കൊടുത്തുപോകുന്നതായാൽ അനീക അർപ്പണനൈക്കാരും കൈകൾക്കു പ്രണയരും ഇല്ലാതായി തീരുന്നതാണെന്നും മറ്റും ഉപദേശിച്ചു സൂര്യൻ വന്റെ വാക്കുകൾ സത്യനിഷ്ഠയാലും മാനസീലംകൊണ്ടും വകവെക്കാതിരിക്കയാണല്ലോ ചെയ്തത്.

“തീവൻകളുണ്ടുംകാരേണും കീർത്തിയെന്നറികെൻപ്രകാരം ആ അൻബ്രാഹ്മണനായൊത്തും ശക്തനല്ലാത്തതായൊ കൊടുത്തു ദൈവമാകത്തിൽപ്പാസ്തൽക്കു തി നേടുവൻ”

(അനുജം അ. 800)

ഇതാണ് പൊതു കണ്ണൻ്റെ മുമ്പാകെ. അൻ്റെ ജീവിത സമസ്യയും ഇതിനെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു വെക്കുകയാണിതാ. അതുകൊണ്ട് അന്നും ചെയ്യുന്ന സമയം അൻ്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു കവചത്തെ ഇറക്കിപ്പോയെന്നുവന്നപ്പോൾ കൈ തുളിക്കുമ്പോൾ കണ്ണിൽനിന്നു വീഴുകയാകട്ടെ, കൈ ചാഞ്ചുവും മേറുന്നെന്നും മനസ്സിലെന്നും ഉണ്ടാവുകയാകട്ടെ ചെയ്യാത്തതിനാലാണ് പൊതു കണ്ണൻ എന്ന പേര് അന്നു നമ്മുടെ നായകൻ സിരിച്ചത്. ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിനാൽ, കണ്ണൻ്റെ കൈയാണ് അന്നു കാണാത്തതും മറ്റൊരു കൈയെ നോക്കിക്കൊള്ളുന്നതും.

ഭാനുപ്രസാദം എന്ന പേരിൽ തന്നെ ധർമ്മനിഷ്ഠതയും തുല്യനയോക്തൃത്വവും അനുപമനായിരുന്ന കണ്ണൻ അദ്ദേഹത്തെ ധർമ്മപഥാവിൽനിന്നു തിരിക്കുന്നതിനു മേലുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സാധിക്കാത്തതായിരുന്നു. കണ്ണനെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയോ അതിൽനിന്നു താഴെയോ ഇറക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ആരു വരുമെന്നു പ്രശ്നമുണ്ടായിരുന്നു. മുമ്പാകെ കന്നി എന്തു ചെയ്താൽ അപേക്ഷിച്ചു പാപമൊഴുതെന്നു കണ്ണൻ എന്തെല്ലാം കരുതുന്നുവെന്നു പ്രശ്നമുണ്ടായിരുന്നു. അധിഷ്ഠിതനായി ഇരിക്കുന്ന അയാളുടെ ബ്രഹ്മബലം അതിന്റെ നിമിത്തമായി വാർദ്ധക്യം അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു കോപിപ്പിച്ചു നോക്കി. അത് ഫലിക്കില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സത്യമായി പാപമൊഴുതായി എന്നു അനുഭവം പറഞ്ഞുനോക്കി. കടവിൽ അർപ്പണമെന്നു കോപിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു യോഗ്യമായവരും ഇരിച്ചു. കണ്ടുകൊണ്ടും കണ്ണനു പാപമൊഴുതായി വെളിച്ചം താൻ

റിമാന്റയനായിരിക്കുന്നകാലത്തു തന്നെ അവമാനത്തിൽ നിന്നു കയ്യിട്ടുള്ളതും അനീക്ക കാല്പനകളിലും മറ്റു ചില മനുഷ്യാധാരങ്ങളും, സുഖദോഷങ്ങളും നൽകി വളർത്തിവന്നതു മായകർഷാവിനെ അയാൾക്കു ആവർത്തുവന്നുടത്ത സമയത്തിൽ നിസ്സാരങ്ങളായ സുഖദോഷങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അയാളെ ഉള്ളോടാക്കി ഉൾഗതപ്രവേശത്തിൽ ചേർക്കുകയെന്നപറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു അസഹ്യമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ നീക്കം ചെയ്തും നികുട്ടൻ ഏതും പറയുകമാത്രമല്ല നമ്മുടെ വാസ്തവ്യത്തിന്നു മിക്കയും ആ കണ്ണൻ പാത്രമാകുകയായിട്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നമ്മുടെയിടയിലുള്ള സ്ഥിതിയെ ഏറ്റവും പ്രശംസിക്കുന്നതും ഉന്നതമാക്കി മിക്കവാറും അധികം കേൾക്കുന്നതു അവമാനത്തെക്കുറിച്ചാണ്.

കൈരളപ്രവേശത്തിൽ കണ്ണൻ ചോരവാൻ ഇടയാക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമയത്തു ദുഷ്ടാധനത്തെ കൊടുത്ത സമ്പ്രദായമാണ്. ദുഷ്ടാധനത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച അങ്ങിനെ പലവിധമായ കൃതമാനങ്ങളും കണ്ണൻ കാണിച്ചു. അയാളെ ഏതവസരത്തിലും നാളെക്കുമായി സഹായിച്ചിരുന്നു എന്നു മുമ്പേ ഇത്രസത്യമായി ദുഷ്ടാധനപക്ഷത്തിൽനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തവർ കളയുന്നതെന്നു വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തന്ന ചോറിനു ചളികൂടാതെ മറ്റു കാണിച്ചത കണ്ണൻമാത്രമായിരുന്നു. കീഴ്കുടാണാലികൾ കൈരളപ്രവേശത്തിൽനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്ത കീഴ്കുടാണാ

കമ്മ്യൂണിസറ്റും പാശ്ചാത്യരോടുമുള്ള സ്നേഹം മൂലം യേശു
 പാപവത്തെ അവർ മുഴുവൻ പ്രദക്ഷിപ്പ് ച്ചിതന്നിപ്പെന്നുമാ
 തുട്വ, ഭേദിയിൽ സ്ഥായിച്ചതും പാശ്ചാത്യരെയാണെന്നു.
 കത്തോളിക്കൻ ചേരിയിൽ അടുത്തുപത്തന്നു വഴിയുണ്ടു. അദ്ദേ
 ഹം നാവ് സഹോദരന്മാരെ തന്റെ കയ്യിൽ അകമുട്ടി
 ും കൊല്ലാമെന്നു വട്ടിയു ചുത് ക്രിസ്തുപ്രഭുവു മകനാകുകയും
 നിവർദ്യം യോഗ്യപ്പെടുത്തുന്നതായെന്നുവെന്നു ചിമർ പര
 ബുദ്ധിയിരിക്കാം എന്നാൽ കത്തോളിക്കൻ മിഷ്യണറീസ്
 ച്ചിതന്ന പ്രസ്താവന അതേസമയം മറ്റുമാണെന്നു. മറ്റു
 ഉപവരണ നല്ലാമെന്നാണെന്നു കരുതുന്നവർ അർത്ഥസമർപ്പി
 യെകത്തുപ്രകാരം നിമിഷമെങ്കിലും ക്രിസ്തു കർമ്മങ്ങളാണെന്നാ
 ന്നാലും അർത്ഥസമർപ്പം ധർമ്മമല്ലെന്നുള്ള ന്യായമില്ലാത്തതാ
 ള്ളാണ് കത്തോളിക്കൻ മിഷ്യണറീസ് കരുതിയിരുന്നത്. യേശു
 അതിന്നുപ്രകാരമായും അർത്ഥസമർപ്പം മറ്റൊരു ഐക്യ
 ഭാവനയും മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യനായാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു
 കമ്മ്യൂണിസറ്റും ചുരുക്കമായി ക്രിസ്തുവിന്നുവെന്നും കത്തോ
 ഹൻ വെല്ലുവാങ്ങുന്നവരും മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യനായാണെന്നു.

മറ്റു കത്തോളിക്കൻ പാശ്ചാത്യരായാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു
 മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യനായാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു. നാ
 ലുപാണസംഗ്രഹം മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യനായാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു
 ച്ചിമർ പരബുദ്ധിയിരിക്കാം എന്നാൽ കത്തോളിക്കൻ മിഷ്യണറീസ്
 ച്ചിതന്ന പ്രസ്താവന അതേസമയം മറ്റുമാണെന്നു. മറ്റു
 ഉപവരണ നല്ലാമെന്നാണെന്നു കരുതുന്നവർ അർത്ഥസമർപ്പി
 യെകത്തുപ്രകാരം നിമിഷമെങ്കിലും ക്രിസ്തു കർമ്മങ്ങളാണെന്നാ
 ന്നാലും അർത്ഥസമർപ്പം ധർമ്മമല്ലെന്നുള്ള ന്യായമില്ലാത്തതാ
 ള്ളാണ് കത്തോളിക്കൻ മിഷ്യണറീസ് കരുതിയിരുന്നത്. യേശു
 അതിന്നുപ്രകാരമായും അർത്ഥസമർപ്പം മറ്റൊരു ഐക്യ
 ഭാവനയും മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യനായാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടു
 കമ്മ്യൂണിസറ്റും ചുരുക്കമായി ക്രിസ്തുവിന്നുവെന്നും കത്തോ
 ഹൻ വെല്ലുവാങ്ങുന്നവരും മറ്റൊരു പാശ്ചാത്യനായാണെന്നു.

[illegible][illegible]

ഈ സിദ്ധിയിലൂടെയും മെഴു പൂവ് കണ്ടുകണ്ടിവന്നതായ അപേക്ഷകരർക്ക് തക്കതായ സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊടുത്ത സമുപാധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവെല്ലോ. മെഴുതന്നെ കുന്നുകാലി വാഴി വന്നാലും, തൊട്ടിപ്പൂവും മെഴുപൂവും വന്നുവന്നെ പു.നുള്ള ശോഭാമയം വാർത്തിയ ഇതിലും വലുതായ ഉദാഹരണ കാര്യങ്ങൾ ചൂടെ സമാധാനം കണ്ണുനൂലിൽ മാതളത്തിൽ വാർത്തിയ കഥാപുതകത്തും ഈ ഉപദേശം നൽകുന്നതുള്ള വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമാണ് എന്തിൽ വേദാന്തങ്ങൾ.

ഏതാൽ മെഴുതന്നിനുള്ളിൽ കർവകാശമേതെന്നു മിഥ്യ കരുതുന്നതിരിക്കാം. കീഴ്ബർദ്ദോണർ മുതലായവർ ഇതു വളരെ ഗൗരവമായിത്തന്നെ പഠിക്കുകയും അവരുടെ വിശുദ്ധരാകുടിയുള്ള ചാങ്ങു കായന്നിട്ടുവെല്ലോ. പിന്നെ കണ്ണൻ ഇത്രമാത്രം പരാക്രമ്യായിത്തന്നെവെങ്കിൽ ഏതിനതന്നാതാൻ താത് പുറത്തുപോയിത്തന്നിട്ടുവെല്ലോ. ഇതിനുള്ള മറുപടിയെന്നാൽ കണ്ണൻ മറുപടി വരെ പോലെ മാതൃശാലിയിൽനിന്നിട്ടു. അതാമൂലം കലകലവകുടും കലാമൂലം, പ്രശ്നാധിപക്ഷം, അതിരും കൊണ്ടും, താഴ്ന്നതും പരംകൊണ്ടും, അദ്വൈതത്തെ മറുപടി വർ അപരമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം അധിക്ഷേപിക്കുകയാണ് മെഴു പണിയാതെ തന്റെ ഗുണനേപവും മറ്റും ഇതിലും അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടും കൂടി അദ്വൈതം മെയ്യുതതെ വെടിയാതിരുന്നതിനാലാണ് നാം അതുതപ്പെടേണ്ടത്. നാലാളുകൾ ഒരേവിധംതന്നെ പറയുന്നതായാൽ അതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതു മനുഷ്യ സാധാരണമാണ് അതും

ആയിരം പട്ടിയാക്കിയ കഥ എല്ലാവരും ഓർന്നുണ്ടാ-
 യ . ൧൯൦൦. അവർ കണ്ണനെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു
 വാസ്തവം അജിതനതന്നായാവിട്ടോ അല്ലയോ എന്ന്
 ഉള്ളിന്താർ പറ്റാമെന്നു കണ്ണനായുള്ള ഒടുവിൽത്തന്നെ സം-
 വദം തന്നെ സാക്ഷിയാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ അധി-
 ശേഷപണ്ഡിതത്വത്തിൽ അന്യർ കൈയ്യും നില്ക്കുന്നതുവാ-
 നായിത്തന്നെയാണ് കണ്ണൻ തന്റെ വീര്യപരാക്രമങ്ങളി-
 ലുള്ള വിശ്വാസത്തെ പറ്റി തന്നത്താൻ പറഞ്ഞുപറസി-
 തന്നതെന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽനി-
 ന്നു നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. യുദ്ധത്തിൽ ആദ്യമായി അ-
 സ്ത്രീനായായി കൈയോരം മെ.യ്യുവാൻ പോകുന്ന അവ-
 സരത്തിൽ ശല്യമുണ്ടായ സംവാദം, അന്നത്തെയോ
 കാലമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ഒരു സന്ദർഭം, തന്നിട്ടു അ-
 ട്വൽ മുദ്രിതമാൻ പോകുന്ന എന്നുള്ള അറിവിന്റെ
 ഫലമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രകാ-
 ശനം മാത്രമാണ് ആ വീര്യ സന്ദർഭത്തിൽ ഉത്സാഹം
 ഉണ്ടാകുന്നതും ആയതിനെ വാമൊഴിയാലോ മറ്റൊരു പ്ര-
 കാശിപ്പിക്കുന്നതും മനുഷ്യ സഹജമാണ് അല്ലാതെ
 അത് ഒരു നീലസംഭാവമെന്നു പറഞ്ഞു നമുക്കു അദ്ദേ-
 ഹത്തെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾക്കൊക്കെ കണ്ണനെപ്പോ-
 ലെ ഭാരതത്തിൽ വിശിഷ്ടവും, നിഷ്പക്ഷവുമായ ഒരു പാ-
 തം വേരായില്ലെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ധർമ്മീതിക-
 ളിൽ നിന്ന ഒരു ഏകമണിക്കുപോലും തെറ്റാതെ, സ-

ഷിഷാറത് ഒട്ടംതരുന്ന ഏകപ്രകാരം സുഖകരമാ ആയ പ്രപ്രതിമിപ്പെന്ന വായനക്കാർക്കു അനുഭവങ്ങൾ കൊണ്ടു തന്നെ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടായിരിക്കേണം. ആയതിനാൽ ആ സത്യപഥത്തിൽ നിന്ന ഒട്ടംതരുന്ന പിഴക്കാരെ ജീവിച്ചിരുന്ന കണ്ണൻ, ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ശ്ലീഷി, ഭീമി, ചി, എന്നീ വരദപാലയ തന്നെ നമ്മുടെ അഭിമാന സ്നേഹത്തിനും ആദരവിനും പാത്രമാകുന്നുമുണ്ട് അദ്ദേഹം വൃഷൻ എന്നുള്ള പേരിനു, അഥവാ യുദ്ധം ഇതു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് “ബ്രാഹ്മണൻ സത്യമാനുസോൻ താപസ്യ നിത്യതപ്രതൻ

മയാല ശത്രുക്കളിലും കണ്ണനായതിനാൽ വൃഷൻ”

(ഭാഗവതം, അ 181)

എന്നാണല്ലോ കണ്ണൻതന്നെ പറയുന്നതു

സത്യം, ദയ, ധർമ്മം, ശൗര്യം എന്നീ ചിന്തകൾ പൂർത്തിയായി വിട്ടുപോയ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ ബഹുമാനത്തിനും സ്നേഹത്തിനും പുറമെ നമുക്കു വിശിഷ്ട ഒരു പ്രിയമാത്സര്യവും തോന്നുന്നുണ്ട് നമുക്കു അടുത്തു പെരുമാറി കൊണ്ടാടുവാനുള്ള പാത്രവും ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറയുമാണെന്നു മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്നു കാരണവും ഈ വാത്സല്യം തന്നെയാണ്. മുമ്പുതന്നെ വാങ്ങിയതായിട്ടുള്ള, വിദൂരരിയും വാത്സല്യം തോന്നാതിരിക്കുവാനുള്ള കാരണവും കണ്ണനിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ഉണർവ്വാനുള്ള കാരണവുമാണ് ഇനി നമുക്കു ആലോചിക്കുവാനുള്ളത്. കണ്ണൻ പെരുപ്പത്തിന്റെ മുതലികാരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളും മനുഷ്യവീര്യത്തിന്റെ പ്രതി

ചൊയകളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുതലമകളെ ഈ
 മലയാളികൾക്കു. അന്യസഹായം യാതൊന്നും ഇല്ല.
 മലൈയകളിൽത്തന്നെ സംഭവങ്ങളാണ് എല്ലാറ്റും ചോരിയ
 കൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം
 എന്നു നോക്കുക. ഒരു സൂര്യപുത്രന്റെ നിമിഷനിമിഷ
 പോകവഴിയായ ഒരു ചുരുക്കനായിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം
 അതിന്റെ സ്വന്തം ചെറുതലമകളെ മാത്രമാണു. ഇ
 അന്നു മലൈയകളിൽത്തന്നെ എതിരിടായിനിന്നു മൂലം ചെറു
 ന്ന ആകർഷണപരമായ അദ്ദേഹത്തെ നമ്മുടെ പാ
 സമ്പ്രദായനാടുകൾ കീഴടക്കി. എന്നതിന്നും ചുരുക്ക
 മലൈയകൾ വന്നുചേർന്നു. ആദ്യകാലം കഷ്ടപ്പാടുകളും
 അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ചാൻ ഇതായിരിക്കാമെന്നതിൽ അദ്ദേ
 ഹത്തിന്റെ നേരെ സ്വന്തം പരമ നന്മയെ നോക്കി
 നിൽക്കണം. അയാളുടെ ചെറുതലമകളിൽ നമ്മുടെ മല
 യാളികളുടെയും, കഷ്ടപ്പാടുകളിലുള്ള അനേകം ചെ
 ള്ളതും മലയാളികൾ നമ്മുടെ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വാസം

ഇത്രയും നിമിഷത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 ചെറുതലമകളെ വന്നുചേർന്നു നോക്കുക. ചോകരതിന്നെ
 പലം ആകർഷണപരമായ പ്രഭാവത്തിൽ ചോയിക്കുന്നതും
 സകലപരമാവർത്തിക്കും ആധാരമായതും എല്ലാറ്റും
 തിളക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായ ആ സൂര്യപുത്രനെ
 അനേകമനുഭവിച്ച അദ്ദേഹം ചോകരതിന്നാണ്. സൂര്യനെ
 നോക്കിക്കൊണ്ടിട്ട് വ്യാസൻ കണ്ണനെ സംഭവമെഴുതിച്ചതി
 ൽ അനേകമനുഭവിച്ച കയ്യുവാൻ അതില്ല. സൂര്യനെ

എങ്ങിനെ എന്നെന്നും മനുഷ്യൻ പ്രത്യക്ഷമായി നില നിൽക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അവൻ ജീവനെന്നതന്നെ മാനം ചെയ്യുന്നുവോ, അതുപോലെതന്നെ, കണ്ണും നിർമ്മലതെ ഭർത്സാഴ്ചയിലൂടെ എന്നെന്നും ഹാനിപ്പെടുത്താറില്ലെങ്കിൽ തന്നെ നിന്നുപോകുക ആഹ്ലാദത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയാണെന്നു കുന്നു. മറ്റു യാതൊരു പാത്രത്തിനും കവി ഇത്ര ഉയർന്ന ഒരു പരമിയെ അവരുടെ ജീവിതാനന്തരം കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. അതിന്നു വേറെയൊരോ അർത്ഥവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കവിയെന്ന കണ്ണെന്നുമാണ് ഭാരതത്തിൽവെച്ചു ഉത്തമപാത്രമായി കരുതിയിരുന്ന മനസ്സെന്നാണ് ഈ വിധം കിരണകിരണകൾ നമുക്ക് തെളിയിക്കുന്നത്.

അങ്ങിനെ കണ്ണെന്ന ഭാരതത്തിൽവെച്ചു എന്നൊരു ഉത്തമപാത്രമായിട്ടാണ് കവി വിചാരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ കഥയുടെ നടുവിൽവെച്ചു പറയുകത്തക്ക പരപ്പത്തെയുണ്ട് എന്തുകൊണ്ടായിത്തീർന്നുവെന്നു ചിന്തകന് സംശയമുണ്ടാണിരിക്കാം. അതിന്നു സമാധാനവും പരപ്പത്തുകൊണ്ട് ഈ പ്രശ്നത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഭാരതഗ്രന്ഥം നമുക്കു ഒരു മുഴുവൻ ലോകത്തെയാണ് കാണിച്ചുതന്നതെന്നു ഞാൻ ആദ്യമേ പ്രസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് വാ ഹനകാൻ ഭാരതത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ, ലോകത്തിലെ നൂറുകൾ കളഭവും സമ്പ്രദായങ്ങളുടേയും ഒരു പ്രതീകംവന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലോകനിയമങ്ങളെ നമുക്കു കവി അനുഷ്ഠിച്ചു എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ലോ

ഏവൻ സാധിക്കില്ലെന്നതന്നെയാണ് ശ്രീവാത്സീകീര്യം നമുക്കു ശ്രീരാമചരിതത്താൽ ഉദാഹരണപ്പെടുത്തി കാണിച്ചു തന്നത്. പക്ഷെ ഭണ്ഡ മിശ്രകവികളും ഭണ്ഡവിധത്തിലാണ് ആ രത്നം ഉപദേശിച്ചിരിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള മൈവഹിനം കൊണ്ടുവരുന്ന സങ്കടത്തെ ചെങ്കുത്തായതോടു കൂടിയതല്ല പ്രയത്നിച്ചിരിക്കേണ്ടതായ മൈവഹിനം അനുഭവകാരിയായ അവസരത്തിൽ ആ സങ്കടത്തെ തീറ്റാവുന്നതാണെന്നാണ് രാമായണംകഥ നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അതിനാൽ നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും അത്യാപത്തുകളിൽ കൂടി സ്ഥിരപ്രയത്നം ചെയ്തു ഭയന്നതാണെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ മേഘയിൽ മൈവംതന്നെ അനുഭവിക്കുന്നതാണെന്നും രാമായണം നമുക്കു ഉപദേശിച്ചു തന്നു. കണ്ണുവരിത്രമാകട്ടെ നമ്മുടെ മുമ്പത്തെ നോക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അപജയം വരുന്നതായാൽ തന്നെ ചെങ്കുത്തായതോടെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ് ശ്രേയസ്സെന്നും തദ്ദോഷം നവയെന്നും ഉപദേശിക്കുന്നു അവസാനത്തിൽ ചരിക്കാവുന്ന ജയത്തെ നുചിച്ച് ചെങ്കുത്തായതോടെ മൈവം ഉള്ളവനായി രാമായണവും മൈവം നോക്കാതെ ചെങ്കുത്തായവൃത്തിയിലുള്ള തുണമുള്ള കാണിച്ചതാണ് ആയതിനെ സ്വീകരിക്കുവാനായി അതേയും ഉപദേശിക്കുന്നു. ഭണ്ഡ മിശ്രകാവ്യങ്ങളും മറ്റേ രത്നപര്യായത്തെ ഉപദേശിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് വളരെ സന്തോഷത്തിനും കൃതാർത്ഥതയ്ക്കും കാരണമായിത്തീരുന്നു.

ഇനിയും മരണത്തത്വം കണ്ണൻ ജീവചരിത്രത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാനായി കവി ഉദ്ദേശിച്ചി

തൃപ്പൂത്തായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായത് തേവൻ എത്രതന്നെ ശക്തിപ്പെടുന്നതിനുള്ളതും ഭാഷവാന്മാരായി അവൻ സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ളതും, ഭാഷവാന്മാർ കിട്ടുന്ന ശിക്ഷയുടെ തേ പത്ത് ഇവനും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതാണ്. “തേത്തൻചെയ്തീടിന ദ്രോഹത്തിൻ ഹരം പരക്കെയുള്ളവർ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നവത” എന്നു ശ്രീവാതാലികിമഹർഷി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു എത്രയും വാസ്തവംതന്നെ എന്ന് കണ്ണചരിതം നമുക്കു വീണ്ടും കാണിച്ചുതന്നു. ലോകമംഗത്തിൽ നിപെന്തായികളായവർ എത്രയോപേർ മുതക്കും ചില ആളുകളുടെ ദ്രോഹത്തിന്റെ ഹരം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതായി നാം ദൈവസംപ്രതി കണ്ടുവരുന്നു. സംസാരിക്കേണ്ടതാകുന്ന ഹരങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളായവയല്ല. ഈ മഹത്തപത്തെ തന്നെയാണ് കണ്ണചരിത്രവും ഉദാഹരണപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഇങ്ങിനെയും മറ്റും ചലവസ്തുവത്ത് പണ്ടേയും തെളിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ലോകദീപതിയെ അനുസരിച്ചു കണ്ണനെ സ്താസൻ ബലികഴിച്ചിട്ടുള്ളതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകാലമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദിത്യമെന്നും കുറയുന്നതിനേക്കാൾ അധികമിപ്പിടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. വ്യാസന്റെ ലോകചരിതംകാനവും ആശ്ചര്യകരംതന്നെ. വ്യാസന്റെ പ്രത്യേകസൃഷ്ടിയായ കണ്ണൻ താതൊരുഹാനിയും കൂടാതെ അപരിമിതമായ തേജസ്സോടുളളി നമ്മുടെ ഹൃദയകമലങ്ങളിൽ ഏറുന്നെന്നും വിലസുക!! മാർഗ്ഗവലിനായിതിൻ കണ്ണൻ, നമുക്കു പ്രീ

